మృత్యు రహస్యం?

వసుంధర

"సాంబశివరావుగా రింట్లో వున్నారాండీ?" అన్నా డతను.

"లేరండి" అందా అమ్మాయి.

"ఇప్పుడు వస్తారాండీ?"

"తెలియదండి."

"ఎప్పుడు వస్తారో తెలుసాండీ?"

"తెలియదండి..."

అతను చిరాకును వ్యక్తపరచకుండా "ఆయన వచ్చే వరకూ ఇంట్లో నేను ఎదురుచూడ్డానికి మీకేమైనా అభ్యంతరమా?" అన్నాడు.

"అన్నయ్య నడిగి చెబుతాను-"అంటూ తుర్రున లోపలకు పరుగెత్తిందా అమ్మాయి. అతడు ఆ వైపే చూస్తూ "ఈ యింట్లో ఈ సమయంలో ఇంట్లో ఉండే మగాడొకడున్నాడన్న మాట" అనుకున్నాడు.

రెండు నిముషాల్లో వీధి గుమ్మంలోకి ఇరవైఏళ్ళ కుర్రా

డొకడొచ్చి "ఎవరండీ మీరు?" అనడిగాడు.

"సాంబశివరావుగారి కోసం వచ్చాను" అన్నాడతను.

"ఆయన మా నాన్నగారు. మీరెవరో చెప్పి ఆయనతో మీకేం పనో నాకు తెలియజేస్తే నాన్నగారు రాగానే మీ గురించి చెబుతాను" అన్నాడా కుర్రాడు.

"నీ పేరు?" అన్నాడతను.

"వీరభద్రం" అన్నాడా కుర్రాడు.

"మిస్టర్ వీరభద్రం – మీ నాన్నగారితో నేను స్వయంగా వీలైనంత అర్జంటుగానూ మాట్లాడాల్సివుంది. ఆయన వచ్చేవరకూ మీ యింట్లో ఎదురు చూడవచ్చా?" అన్నాడతను.

వీరభద్రం ఇబ్బందిగా ముఖంపెట్టి "ఆయన ఎప్పుడు వస్తారో తెలియదు. అసలీవేళ్టికి వస్తారో రారో తెలియదు" అన్నాడు.

"సాంబశివరావుగారూళ్లోనే వున్నారా?" అన్నాడతను.

"ఉన్నారు."

"ఉంటే ఇంటికి రాకుండా ఊళ్లో ఎక్కడో ఎందుకుండిపోతారు? ఏదో పైముక్కిల్లు చేరుకోక తప్పదుగదా" అన్నాడతను.

"అవన్నీ యిప్పుడెందుకులెండి? ఆయన అలవాట్లు వేరు. మీ పనేమిటో చెబితే ఆయనకు తెలియజేస్తాను. లేకపోతే మరోసారి రండి" అన్నాడు వీరభద్రం.

"ఎప్పుడింటికి వస్తాడో తెలియని పెద్దమనిషి కోసం మరోసారి మాత్రం ఎప్పుడని వచ్చేది? ఇప్పుడే ఇక్కడుండిపోయి వచ్చేదాకా యెదురుచూస్తే వదిలిపోతుంది..."

"చూడండి మీరెవరో నాకు తెలియదు."

"నాకు మాత్రం మీరెవరో తెలుసా?" అన్నాడతను చిరాగ్గా.

"అయితే నాన్నగారొచ్చేదాకా ఇంట్లో వుంటానంటారా" అన్నాడు వీరభద్రం.

"అవసరేగు. అందుకు మీ అనుమతి కోరుతున్నాను."

"అయితే వుండండి. మా అమ్మనడిగి వస్తాను" అంటూ వీరభద్రం లోపలికి వెళ్ళబోయాడు. అతను వీరభద్రాన్ని వెనక్కి పిలిచి "చూడు. మీ ఇంట్లో మీ అమ్మకంటె పెద్దవాళ్లెవ్వరైనా వున్నారా?" అనడిగాడు.

వీరభద్రం ఆశ్చర్యంగా "మా మామ్మ వుంది. ఏం?" అన్నాడు.

"ఏకంగా ఆవిణ్ణే పిల్చుకొనిరా. ఒకొక్కళ్లే పదేసి నిమిషాలు నన్ను గుమ్మంలో నిలబెట్టి మాట్లాడి వాళ్ళకంటె పెద్దవాళ్ళని పిల్చుకునివస్తామని వెళ్ళిపోతున్నారు."

వీరభద్రం నవ్వి "మా యింట్లో మా అమ్మమాటకు తిరుగులేదు" అని అక్కణ్ణించి లోపలకు వెళ్ళిపోయాడు. అతను వెళ్ళిన రెండునిముషాల్లో ఓ నడివయస్కురాలు అక్కడికి వచ్చి "ఎవరు?" అని ఏదో ప్రశ్నించబోయి అతన్ని చూసి నోట మాటరాక ఆగిపోయింది. అతను కూడా ఆమెవంక ఆదోరకంగా చూస్తున్నాడు.

ఒక్క నిమిషం అలా నిలబడ్డాక "నువ్వా?" అన్నాదావిడ.

"నాకు మీరెవ్వరో తెలియదు. నేను సాంబశివరావు గారితో మాట్లాడడానికి వచ్చాను" అన్నాడతను.

ఆవిడ అతనివంకే తదేక ధ్యానంతో చూస్తూ "నువ్వేమీ మారలేదు" అంది.

"సాంబశివరావుగారు వచ్చేవరకూ మీ ఇంట్లో వుండొచ్చా?" అన్నాడతను అసహనంగా.

ఆవిడ ఈ లోకంలోకి వచ్చినట్లు కనబడింది.

"నీ పేరేమిటి బాబూ?" అన్నదావిడ.

"అడిగిన వాళ్ళందరికీ నా పేరు చెప్పవద్దని మా నాన్న నాకు మరీమరీ చెప్పాడు" అన్నాడతను గంభీరంగా.

"మీ నాన్నా?" అని ఆవిడ గతుక్కుమని "పోనీ మీ నాన్న పేరు?" అంది.

"నా పేరైనా చెప్పవచ్చుగానీ ఆయన పేరు చెప్పకూడదు. అది నాన్న శాసనం."

"పోనీ సాంబశివరావుగారితో నీ పని?" అందామె.

"అది ఆయనకే చెప్పాలి."

"నేనాయనకు భార్యను. మా ఇద్దరిమధ్యా ఏ రహస్యాలూ లేవు. ఆయనకు చెప్పదల్చుకున్నదేదో నువ్వు నాకు చెప్పి వెళ్ళవచ్చు" అందామె.

"భార్యకు చెప్పే రహస్యం రహస్యం కాదంటాడు నాన్న. నిజమైన రహస్యాన్ని ఏ భర్తా భార్యకు చెప్పడుట" అన్నాడతను.

ఆవిడ గతుక్కుమని "మీ నాన్న ఎక్కడున్నాడు?" అంది.

"మా నాన్నగురించి నేనేమీ చెప్పను" అన్నాడతను.

"అయితే నువ్వు సాంబశివరావుగార్ని కలుసుకోడానికి వీల్లేదు" అందావిడ.

"ఆయన్ను కలుసుకోవడంవల్ల నాకేమీ లాభంలేదు. ఆయనకే లాభం" అన్నాడతను.

"ఏమిటా లాభం."

"చాలా పెద్ద లాభం."

"ఎంత పెద్దది?"

"అద్దె ఇంట్లో వుండి నెలకు రెండొందలు మాత్రం సంపాదించుకునే వాడు స్వంతబంగళా కొనుక్కొని లక్షాధికారి అయ్యాడనుకోండి. అది పెద్ద లాభమేనా?"

'ఏమో నాకేం తెలుస్తుంది?" అందావిడ యేమో ఆలోచిస్తూ.

"మీరు మరచిపోయి వుంటారు. కానీ సాంబశివరావు గారికి గుర్తుంటుంది."

"ఇంతకీ ఏమంటావు" అందావిడ.

"సాంబశివరావుగారిని అర్జంటుగా కలుసుకుని మాట్లాడాలి. ఆయన ఎక్కడున్నారో చెప్పండి లేదా ఆయన ఇంటికి వచ్చేవరకు ఎదురుచూసే అవకాశం నాకివ్వండి" అన్నాడతను.

ఆవిడ ముఖంలో రకరకాల భావాలు మారాయి. కొంచెంసేపు ఆగి "సరే లోపలకురా" అంది.

2

"ఎవరమ్మా అతను?" అన్నాడు వీరభద్రం.

"ఏమో - ఎవరో?" అందావిడ. ఆవిడ ఏదో ఆలోచిస్తున్నదని ముఖం చూస్తేనే తెలుస్తుంది.

"ఎవరో ఏమిటి—నీకు తెలుసు. నువ్వతన్ని గుర్తుపట్టావు" అన్నాడు వీరభద్రం.

"ఛీఛీ! సంభాషణంతా విన్నావన్నమాట - ఆ కుర్రవాడు నాకు తెలియదు. కానీ గతంలో నాకు తెలిసిన ఒకడు అచ్చం ఇతనిలాగే వుండేవాడు" అందావిడ.

"అతనే ఇతను కాడని గ్యారంటీ ఏమిటి?"అన్నాడు వీరభద్రం.

"కాదు. అతన్ని నేను సుమారు పాతికేళ్ళ వయసప్పుడు చూశాను. చూసి ఇరవైయేళ్ళకు పైగా అయింది. ఇతనికి వయసు పాతికేళ్ళలోపేగదా" అందావిడ.

వీరభద్రం తనలో తనే ఏదో గొణుక్కుని, "ఎంత పత్రాడి లా కనిపించాలనుకున్నా యాభయ్యేళ్ళవాడి ముఖానికీ పాతికేళ్ళవాడి ముఖానికీ తేడా వుంటుంది. బహుశా ఇతను అతడి కొడుకై వుంటాడు. అచ్చుదిద్దినట్లు తండ్రిపోలిక వచ్చివుంటుంది" అన్నాడు.

"అయుండొచ్చు అనిపించే తండ్రి గురించి అడిగాను. పత్రాడు చెప్పలేదు —"

"అసలీ పత్రాడితండ్రి నీకలా తెలుసునమ్మా?"

"ఈ పత్రాడి తండ్రి ఎవరో నాకు తెలియదనేకదరా చెప్పాను."

వీరభద్రం విసుగులో గారాన్ని మేళవించి "అతన్ని చూడగానే నువ్వా అని ఆశ్చర్యపడ్డావుగదా. అంటే నీకెవ్వరో గుర్తుకు వచ్చారు. ఆ గుర్తుకు వచ్చిన మనిషి గురించి నేనడుగుతున్నాను" అన్నాడు.

వీరభద్రం తల్లి కొడుకు ముఖంలోకి పరీక్షగా చూసి అతని మనసులోని భావాల్ని చదవడానికి ప్రయత్నించింది. ఆ తర్వాత "రోడ్డుమీద నిన్నెవరో చనువుగా పలకరించారనుకో. ఆ మనిషి ముఖం నీకు గుర్తు రావడం లేదనుకో_అప్పుడేం చేస్తావ్?" అనడిగింది.

"తెలివిగా సంభాషణ నడిపించి అతనెవరో తెలుసుకునేందుకు ప్రయత్నిస్తాను."

"అదే నేనూ చేశాను. ఆ పత్రాణ్ణి చూడగానే ఎప్పుడో నేను బాగా ఎరిగిన ముఖం అనిపించింది. కానీ ఎవరో గుర్తుకు రాలేదు. ఆ విషయం అతని నోటమ్మటే చెప్పించాలని ప్రయత్నించి ఓడిపోయాను."

"మరొక్క సందేహం అమ్మా!" అన్నాడు వీరభద్రం.

ఆవిడ కంగారుగా కొడుకు ముఖంలోకి చూసి "అడుగు_ తీర్చగలిగితే తీరుస్తాను" అంది. వీరభద్రం

వెంటనే "నాన్నగారు పేదవాడుగా వుంటూ హఠాత్తుగా ఆస్తిపరుడయ్యారా?" అన్నాడు.

ఒక్క క్షణం తటపటాయించి "అవును" అందావిడ.

"హఠాత్తుగా ఐశ్వర్యం ఎలా వచ్చింది?"

"అవన్నీ నీ కనవసరం" అందావిడ కోపంగా.

"తండ్రి డబ్బెలా సంపాదించాడో కొడుకు తెలుసుకో గోరడం తప్పా?"

"తప్పని నేను అనలేదు. అనవసరం అన్నాను."

"ఎందుకని?"

"తరతరాలకు సరిపడ్డ డబ్బు మనకుంది. దాన్ని ఎలా కాపాడుకోవాలో నువ్వు తెలుసుకుంటే చాలు" అంది ఆవిడ. కొడుకు ఇంకేదో ప్రశ్న అడగబోతూంటే ఆవిడ గోడగడియారం వంక చూసి "నాన్నగారింకా రాలేదు. ఆయన వచ్చేదాకా ఆ మనిషి హాల్లోనే వుంటాడు" అంది.

తల్లికింక ఆ విషయం చర్చించడం ఇష్టం లేదని గ్రహించి, వీరభద్రం అక్కణ్నించి హాల్లోకి వెళ్ళాడు.

3

"ఎవరైనా కొత్తమనిషి మీ జీవితంలోకి ప్రవేశించి వెళ్ళిపోయాడనుకోండి. వాడి పేరు తెలుసుకోకపోవడమే మంచిది" అన్నాడతను.

"ఎందుకని?"

"మనిషి మనసు విచిత్రమైనది. కనపడ్డ ప్రతివాడికీ అది ఏదో ఒక పేరును ఆలోచించేస్తుంది. నన్ను చూడగానే మీకు ఏదో పేరు స్ఫురించే వుంటుంది. సొట్టబుగ్గల వాడనో, పీక్కు మొహంగాడనో, సూదిముక్కు వాడనో_ ఇలా ఏదో ఓ పేరు మనసులోకి చేరుతుంది. అట్టే పరిచయం లేదు కాబట్టి నన్ను గురించి ఆ పేరుతో వ్యవహా

రిసేనే మీకు తృప్తిగా వుంటుంది. ఒకవేళ నా పేరు తెలిసిందనుకోండి. ఇష్టం లేకపోయినా దాంతో నే వ్యవహరించాలి. అలా బాగుండదు'' అన్నాడతను.

అప్రయత్నంగా వీరభద్రానికి అతని గురించి ఉంగరాల జుట్టు అన్న పేరు స్ఫురించింది. అయినప్పటికీ ''నా మనస్తత్వం వేరు. మీ పేరు చెప్పండి'' అన్నాడు.

''మీ మనస్తత్వానికీ నేను పేరు చెప్పకపోవడానికీ ఏమీ సంబంధం లేదు.''

వీరభద్రం పేరువిషయం వదిలిపెట్టి అతనితో యితర విషయాలు చాలా మాట్లాడాడు.

ఉంగరాల జుట్టు చాలాసరదా అయినవాడు. వీరభద్రం అతని కంపెనీ బాగా ఎంజాయ్ చేశాడు. నిజం చెప్పాలంటే అతనితో మాట్లాడుతున్నంత సేపూ వీరభద్రానికి టయిం తెలియలేదు.

''ఒక చిన్న సందేహం_మొట్టమొదట నన్ను నువ్వని అన్నారు. తర్వాత మీరు మీరని సంబోధించడం మొదలు పెట్టారు. ఈ మన్ననకు కారణం?'' అడిగాడు వీరభద్రం.

''చాలా సింపుల్. మీ యింట్లో నన్ను ఎదురుచూడ నివ్వమనగానే అందరిపైనా నాకు గౌరవం పెరిగింది'' అన్నాడు ఉంగరాలజుట్టు.

వీరభద్రం మరికాస్త ఆశ్చర్యపడి ''ఒకవేళ మా అమ్మగారు ఒప్పుకోకపోతే ఏంచేసి వుండేవారు'' అన్నాడు.

''ఈ వీధిలోనే నిఘా వేసేవాణ్ణి. అడిగినవాళ్ళందరికీ నేను సి ఐ డీ ఆఫీసర్ననీ_ సాంబశివరావుగారిపై నిఘా వేస్తున్నాననీ చెప్పేవాణ్ని. అందువల్ల నాకేమీ నష్టం లేదు. ఉండేగింటే'' అని అగ్నోక్తిలో ఆగి వీరభద్రం వంక చూసి అదోలా నవ్వాడతను.

ఆ నవ్వు చూస్తూ "ఉంగరాలజుట్టు సామాన్యుడు కాడు" అనుకున్నాడు వీరభద్రం.

4

రాత్రి ఎనిమిది దాటినా సాంబశివరావు రాలేదు. వీరభద్రంతల్లి వుంగరాలజుట్టును బలవంత పెట్టి భోజనానికి లేపింది. మొహమాట పడుతూనే అతనక్కడ భోజనం చేశాడు. భోజనాలైపోయాక అతను మళ్ళీ హాల్లోకి వెళ్ళి పోయాడు. వీరభద్రం అతనికి ఓ రెండు ఇంగ్లీషు నవల్సిచ్చాడు.

"తెలుగువి లేవా?" అన్నాడతను.

"తెలుగులో మంచి నవల్సు రావు. అందుకని అవి కొనను" అన్నాడు వీరభద్రం. ఆ మాటలన్నప్పుడు అతని ముఖంలో రవంత గర్వం కనపడింది.

"ఇంగ్లీషు మనకు సరిగ్గా రాదు. వాళ్ళ సంప్రదాయాలు మనకు సరిగ్గా తెలియవు. ఈ రెండు కారణాలవల్లా మనకు ప్రతి ఇంగ్లీషు నవలా బాగానే వుంటుంది. మనకు మన సంప్రదాయాలుకూడా తెలియవు. మన నవల చదివి అందులోని గొప్పతనాన్నర్థంచేసుకునేటంత ఓపికా, భాషాపరిజ్ఞానం మనకు లేవు. అందుకే మన నవలలు మనకు నచ్చవు. నేను మాత్రం తెలుగు నవలలు మాత్రమే చదువుతాను. చాలావరకు నచ్చాయి—"

వీరభద్రం అదోలా నవ్వి—"ఇంగ్లీషునవల చదవనంత కాలమూ తెలుగు నవల బాగానే ఉంటుంది. ఆ విషయం నేనూ ఒప్పుకుంటాను—" అన్నాడు.

ఉంగరాలజుట్టు ఒకసారి కడుపుమీద చేత్తో రాసుకుని "మీరు మన నవలల్ని పరభాషకు చెందినవాటితో పోల్చి చిన్నబుచ్చడంవల్లనో ఏమో నాకు కడుపులో తిప్పుతోంది" అన్నాడు. అతని ముఖం చూస్తే బాధను

అణుచుకునేందుకు ప్రయత్నిస్తున్నాడనిపించింది.

"మన భాష ఒక్కటే గొప్ప అనుకోవడం సంకుచిత మనస్తత్వం—" అన్నాడు వీరభద్రం.

"కావచ్చు. కానీ ప్రజారాజ్యానికి అదే అవసరం" అన్నాడు ఉంగరాలజుట్టు. ఈ పర్యాయం అతనిముఖంలో బాధ దాగలేదు. వీరభద్రం అతన్ని ఏదో ప్రశ్నించేలోగా "అబ్బా" అని మూలిగాడు ఉంగరాలజుట్టు.

"నేనేదో జోక్ అనుకున్నాను. మీకు కడుపులో నిజంగానే బాధగా ఉందా?" అన్నాడు వీరభద్రం అనుమానంగా.

"నేను కడుపులో విషాన్నైనా దాచుకోగలనుగానీ బాధను మాత్రం దాచుకోలేను. అబ్బా! నాకేమయింది?" అంటూ కాస్త గట్టిగానే అరిచాడతను.

వీరభద్రం భయపడి లోపలకు పరుగెత్తాడు. అతను తల్లితో తిరిగొచ్చేసరికి సోఫాలో పడుకుని మెలికలు తిరుగుతున్నాడు ఉంగరాలజుట్టు.

"ఏమైంది బాబూ?" అందావిడ.

"నొప్పి, బాధ భరించలేకపోతున్నాను..." అంటూ అరిచాడు ఉంగరాలజుట్టు.

"భద్రం! పరుగెత్తుకువెళ్ళి డాక్టర్ని పిల్చుకుని రా" అంది వీరభద్రం తల్లి.

వీరభద్రం అక్కణ్ణించి పరుగెత్తాడు. స్కూటరు మీద డాక్టరు యింటికి మూడు నిముషాల్లో చేరుకొన్నాడు. డాక్టర్ యింట్లోనే ఉన్నాడు భార్యతో సరసాలాడుతూ.

"మీరింట్లో ఉండడం నా అదృష్టం. అర్జంటుగా నాతో రావాలి. మా యింటికి అతిథిగా వచ్చిన ఒకతను

ఫోంచేసి మెలికలుతిరిగి పడిపోయాడు—" అన్నాడు వీరభద్రం.

డాక్టరు బయలుదేరుతూంటే "—పేషెంట్ల అదృష్టం-నాకు దురదృష్టం" అనుకుంది డాక్టరు భార్య. సాంబశివ రావు యింట్లో కేసంటే డాక్టరుకి అదృష్టమే మరి! అందుకని ఆయన ఉత్సాహంగానే వెళ్ళాడు.

5

"ఇప్పుడు కాస్త తేలిగ్గా ఉంది" అన్నాడు ఉంగరాలజుట్టు. అప్పటికి డాక్టరు వెళ్ళి గంట దాటింది. టైము పదకొండు కావొస్తోంది. సాంబశివరావు యింకా రాలేదు.

వీరభద్రం అతనికి పక్క వేరే గదిలో ఏర్పాటుచేసి ఆ విషయం చెప్పాడు.

"నేను హాల్లోనే పడుకొంటాను—" అన్నాడు ఉంగరాలజుట్టు.

"ఎందుకని?"

"సాంబశివరావుగారు వస్తే హాల్లోంచేకదా ఇంట్లోకి వస్తారు. గదిలో ఉంటే వెంటనే ఆయన్ను కంటాక్టుచేసే అవకాశం పోతుంది_"

వీరభద్రం ఆశ్చర్యంగా "అంత అర్జంటైన పని ఏమిటో సాక్షాత్తూ సాంబశివరావుగారి కొడుకునైన నాక్కూడా చెప్పకూడదా?" అన్నాడు.

"చెప్పకూడదు" అన్నాడు ఉంగరాలజుట్టు.

"నాన్నగారు యింటికి రాగానే మిమ్మల్ని కలిసే ఏర్పాటు చేస్తాను కానీ మీరు మాత్రం హాల్లో పడుకోవద్దు. యిక్కడ చాలా చలిగా ఉంటుంది" అన్నాడు వీరభద్రం.

"పనిమీద ఉన్నప్పుడు హిమాలయా పర్వతాల్లో బట్ట లేకుండా తిరగలను నేను."

"సరేలెండి. ఇవి హిమాలయా పర్వతాలని మాత్రం పొరబడకండి." అంటూ తన జోకుకు తనే నవ్వేశాడు వీరభద్రం.

ఆ సమయానికి ఎవరో తలుపు తట్టారు.

"అమ్మయ్య-ఇప్పటికైనా వచ్చారు" అని నిట్టూర్చాడు ఉంగరాలజుట్టు.

"ఆ వచ్చింది నాన్నగారు కాదు—" అన్నాడు వీరభద్రం.

"ఎలా చెప్పగలరు?" అన్నాడు ఉంగరాలజుట్టు చిరాగ్గా.

"నాన్నగారు తలుపుతట్టే పద్ధతి వేరు" అంటూ వీరభద్రం వెళ్ళి తలుపు తీశాడు. అక్కడ కనబడిన అపరిచితుణ్ణి చూసి "ఎవరండీ మీరు?" అనడిగాడు.

"నా పేరు శంకర్రావు. ఇది రఘునాధరావుగారిల్లేనా?" అంటూ గట్టిగా అరిచాడతను.

"అబ్బా-అంత గట్టిగా అరవడమెందుకు? నాకేం చెవుడులేదు. ఇది రఘునాధరావుగారిల్లుకాదు. సాంబశివరావుగారిల్లు" అన్నాడు వీరభద్రం.

"ఏమైతేనేం? వచ్చినపని అయింది. విషయం తెలిసింది" మళ్ళీగట్టిగా నేఅనిఅక్కణ్ణించి వెళ్ళిపోయాడతను.

వీరభద్రం తలుపులు వేసివచ్చాక "వచ్చిందెవరు?" అనడిగాడు ఉంగరాలజుట్టు.

"అంత గట్టిగా అరిచాడు వినపడలేదా?" అన్నాడు వీరభద్రం విసుగ్గా.

"లేదు" అన్నాడతను.

వీరభద్రం చెప్పాడు.

ఉంగరాలజుట్టు టైము చూసుకున్నాడు. "మీ నాన్న గారీ రాత్రికి యింటికి రారనుకుంటున్నాను...—" అన్నాడు.

"నేనేమీ అనుకోవడం లేదు —" అన్నాడు వీరభద్రం.

"మీ నాన్నగారి ప్రవర్తన అనుమానాస్పదంగా ఉంది. ఇష్టం వచ్చినప్పుడు యింటికి వచ్చిపోతూండడం సంసారుల లక్షణంకాదు. ఓ టైమూ, ఓ వేళపాళా ఉండాలి."

"సంసారుల లక్షణాలకు నిర్వచనాలు లేవు. ఎవరి పద్ధతి వారిది. మా యింట్లో మా నాన్నగారిని విమర్శించ కండి—" అన్నాడు వీరభద్రం.

"విషయం చెబితే విమర్శ అనుకుంటున్నారు. సరే లెండి. నా అదృష్టం బాగాలేదు. నేను మీ నాన్నగారిని మరోసారి కలుసుకుంటాను. ఈ వేళ్టికి సెలవు తీసుకుంటాను" అన్నాడు ఉంగరాలజుట్టు.

"మీరు వెళ్ళిపోతారా?" అన్నాడు వీరభద్రం. అతనికి కలిగిన ఆశ్చర్యం యింతా అంతాకాదు. ఏ పరిస్థితుల్లోనూ ఉంగరాలజుట్టు తండ్రి వచ్చేవరకూ తన యిల్లు వదిలిపెట్టడని అతను అనుకున్నాడు.

"అవును—వెళ్ళిపోతాను—..." అంటూ అతను లేచి నిలబడ్డాడు.

"ఎందుకని?"

"నా ఓర్పుకు అంత ముండదనుకున్నాను. కానీ ఉందని ఇప్పుడే తెలిసింది—"

"చాలా అగంటుపని అన్నారు. కలుసుకు తీరా అన్నారు—"

"అన్నాను కానీ ఆయనకా అదృష్టంలేదు" అన్నాడు ఉంగరాలజుట్టు.

అతను వెళ్ళిపోయాక వీరభద్రం తల్లి— "అతన్ని మనం ఆపగలిగితే బాగుండేది! అసలెందుకు వచ్చినట్లు? ఎందుకు వెళ్ళిపోయినట్లు?" అంటూ నిట్టూర్చింది.

తల్లి నిట్టూర్పులో ఉంగరాలజుట్టుపై ఒక ప్రత్యేకమైన ఆసక్తిని వీరభద్రం గుర్తించాడు. ఆ విషయమై అడిగి ప్రయోజనంలేదనిపించి ఊరుకున్నాడు.

6

తలుపు తీయగానే ఎదురుగా నిలబడ్డ పోలీస్ కానిస్టేబుల్ని చూసి వీరభద్రం గతుక్కుమని—"ఇది సాంబశివరావుగారిల్లు—" అన్నాడు.

"తెలుసు—" అన్నాడు కానిస్టేబులు.

"ఆయన యింట్లో లేరు—" అన్నాడు వీరభద్రం.

"ఉండరని తెలుసండి—" అన్నాడు కానిస్టేబులు.

వీరభద్రం ఆశ్చర్యంగా "అయితే ఎందుకొచ్చినట్లు? ఎవరితో పని?" అన్నాడు.

"మీరెవరో తెలుసుకోవచ్చా?" అన్నాడు కానిస్టేబులు.

"నేను సాంబశివరావుగారి అబ్బాయిని—"

వెంటనే కానిస్టేబులు ముఖం దీనంగా మారిపోయింది— "మీకీ వార్త ఎలా అందజేయాలో తెలియడంలేదు—" అన్నాడు.

"ఏ వార్త?"

"మీ నాన్నగారు హత్యచెయ్యబడ్డారన్న వార్త!"

"ఏమన్నావ్?" అన్నాడు వీరభద్రం ఉలిక్కిపడి.

"మీ నాన్నగారు హత్య చేయబడ్డారు—" అన్నాడు కానిస్టేబులు.

"అమ్మా!" అంటూ గావుకేక పెట్టాడు వీరభద్రం. ఆ కేకకు యింట్లోంచి వీరభద్రం తల్లి, చెల్లెలుకూడా పరుగెత్తుకు వచ్చారు.

"ఏం జరిగిందిరా?" అంది వీరభద్రం తల్లి.

"నువ్వే చెప్పు—" అన్నాడు వీరభద్రం కానిస్టేబులుతో.

"మీకీ వార్త యెలా అందజేయాలో తెలియడంలేదు—..." అన్నాడు కానిస్టేబులు మళ్ళీ మొదటికి వస్తూ.

వీరభద్రం విసుగ్గా—"ఇతను చాద స్తుడు. నాన్నగారు హత్య చెయ్యబడ్డారుట—" అన్నాడు. అతను మాట పూర్తిచేయగానే వీరభద్రం తల్లి పెద్ద కేకపెట్టి క్రింద కూర్చుండిపోయింది. ఆవిడ పక్కనే కూతురు కూర్చుండి పోయింది.

"ఇంట్లో ఇంకా ఎవరైనా ఉన్నారాండీ?" అన్నాడు కానిస్టేబులు.

వీరభద్రం ఈ లోకంలోకి వచ్చి—"ఇంకెవరూ లేరు కానీ ఏం జరిగిందో వివరంగా చెప్పు" అన్నాడు. అతని గొంతు రుద్ధమైపోతోంది.

"చంద్రావతి యింట్లో హత్య జరిగిందండి. ఎవరో గుండెల్లో బలంగా పొడిచి చంపారు. చంద్రావతి స్పృహ లేకుండా పడివుంది..."

"చంద్రావతి యింట్లోనా?" అంది వీరభద్రం తల్లి. మొగుడు కొట్టినందుకు కాదు కానీ తోటికోడలు నవ్వినందుకు అన్నట్లు భర్త హత్య చంద్రావతి యింట్లో జరగడం ఆవిడకు చాలా బాధ అనిపించింది.

సాంబశివరావు లక్షాధికారి కావచ్చు కానీ ఆయన

భార్యను అట్టే సుఖపెట్టడంలేను. భర్త సంసారపక్షంగా ఉండాలన్న ఆమె కనీసపు కోర్కె తీరడంలేదు.

ఆయనకు తాగుడు, వ్యభిచారం_రెండూ బాగా యెక్కువగా ఉన్నాయి. తన అలవాట్లను ఆయన ఏదో ఒక స్థలానికి పరిమితం చేసుకోకుండా__యింట్లో పిల్లల యెదుట కూడా మానుకునేవాడు కాదు. తాగి యింటికి వచ్చిన తండ్రిని చూసి యెదిగిన పిల్లలు ఏమనుకుంటారో నని ఆవిడ భయం. తాగుడు మైకంలో ఆయన యెన్నో పర్యాయాలు పిల్లలు వింటున్నారన్న ధ్యాసయినా లేకుండా తనకూ చంద్రావతికీ మధ్య జరిగిన శృంగార సన్నివేశాలు కొన్ని వర్ణించి చెబుతాడు.

ఈ విధంగా జరగడం యిష్టంలేక లక్ష్మమ్మ పిల్లల్ని చాలా అదుపులో వుంచింది. పిల్లలకు తండ్రిదగ్గర చేరక తక్కువవుండేలా చేసింది. తండ్రికి వాళ్ళు దరిదాపుల్లో వుండకుండా జాగ్రత్తపడేది. అందువల్ల పిల్లలకు తండ్రి అంటే భయమూ, జుగుప్సాభావమూ రెండూవున్నాయి. కాలక్రమేణా వారికి తండ్రి అంటే అసహ్యమూ తల్లి అంటే భక్తి, ప్రేమ_పెరిగాయి. లక్ష్మమ్మ కృషి ఫలించి పిల్లల ప్రవర్తన, అభిరుచులపై సాంబశివరావు ప్రభావం పడలేదు.

సాంబశివరావుకు బలహీనతలైతే వుండవచ్చుగానీ అందువల్ల భార్యాబిడ్డలకు ఆర్థికపరమైన అన్యాయం జరగడంలేదు. సంసారం చూడ్డానికి పచ్చగానే వుంది. ఆయనకున్న డబ్బు కారణంగానూ, ఆయన సంసారం పచ్చగానే కొనసాగుతున్నట్లు కనిపించడంవల్లనూ లక్ష్మమ్మ నలుగురిలోనూ బాగానే తలెత్తుకు తిరగలుగుతోంది. చంద్రావతితో ఆయనకున్న పరిచయం జగమెరిగిన రహస్యమే. అయినా ఆవిడ ఎదురుగా ఎవ్వరూ

ఆ ప్రసక్తి తీసుకువచ్చేవారు కాదు. కాబట్టి అది రహస్యమే అని ఆవిడ తృప్తిపడుతూ వచ్చింది.

భర్త చనిపోయాడనగానే ఆవిడకు భరించలేని దుఃఖం కలిగింది. అయితే భర్త చంద్రావతి ఇంట్లో పోయాడనగానే ఆ దుఃఖం తీరుతెన్నులు మారాయి.

7

“మా నాన్నగారికి శత్రువులుండే అవకాశం లేక పోలేదు. ఆయన వ్యాపారం జోరుగా సాగుతోంది. డబ్బు పుష్కలంగా వుంది. ఆయనకు దురలవాట్లున్నాయి. తాగుడు, వ్యభిచారం ఈ రెంటికీ ఆయన బానిస. అటు వంటివారికి శత్రువులుండి వుండవచ్చు. కానీ నా ఎరికలో మాత్రం ఎవ్వరూ లేరు” అన్నాడు వీరభద్రం.

ఇన్స్పెక్టర్ రాజ్ కుమార్ అతడు చెప్పింది శ్రద్ధగా విని “మీరు చాలా ఫ్రాంక్ గా మాట్లాడుతున్నారు. నాకు నచ్చారు. బాగా ఆలోచించి గుర్తుచేసుకోవడానికి ప్రయత్నించండి. ఎప్పుడైనా మీ ఇంటికి ఎవరైనా వచ్చి అనుమానస్పదంగా ప్రవర్తించడం జరిగిందా? ఎవరి గురించైనా మీ నాన్నగారు ఆందోళన వ్యక్తపరచడం జరిగిందా? సరదాకైనా ఎవరైనా బెదిరించారా?” అనడిగాడు.

వీరభద్రం కాసేపు ఆలోచించాడు “ఏమీ గుర్తుకు రావడంలేదండీ” అన్నాడు.

“ఒకో పర్యాయం మనం బాగా చిన్నదిగా భావించే విషయంకూడా ఎంతో ముఖ్యమైనదై జటిలసమస్యలను పరిష్కరించడానికి పనికివస్తుంది. అందుకే బాగా ఆలో చించమంటున్నాను. మీరుగానీ, మీ చెల్లెలుగానీ బాగా ఆలోచించి నాకు చిన్న క్లూ ఇస్తేగానీ యీ కేసు ముందుకు నడవదు” అన్నాడు రాజకుమార్.

ఆ మాట నిజమే! ఈ హత్యకేసును పరిష్కరించ డానికి ఇన్‌స్పెక్టర్ పూర్తిగా సాంబశివరావు కుటుంబం మీద ఆధారపడ్డాడు.

ఎప్పటిలాగే సాంబశివరావు చంద్రావతి యింటికి వెళ్ళాడు. ఆయన వెళ్ళినప్పుడు చంద్రావతి ఇంట్లో ఆమె ఒక్కతేవుంది. రాత్రి తొమ్మిదిగంటల ప్రాంతంలో చంద్రావతికి ఆపుకోలేనంత నిద్ర వచ్చేసింది. ఆ నిద్ర ఇరవైనాలుగు గంటలసేపు వుంది. చంద్రావతి ఇంటికి వచ్చిన పనిమనిషి తలుపులు బాదిబాది ఇరుగు పొరుగులను పిలిచి అల్లరిచేసి బలవంతంగా తలుపులు తెరిపించి లోపలకు వెళ్ళడంతో హత్యవిషయం బయటపడింది. పోలీసులు రంగంలోకి వచ్చారు.

హత్యకు ఉపయోగించినది ఒకేఒక కత్తి. బలంగా గుండెల్లో పొడవడంవల్ల సాంబశివరావు ప్రాణంపోయింది. హత్య రాత్రి తొమ్మిదిన్నర ప్రాంతాల జరిగింది. హతుడి జేబులో పాకెట్ రేడియో వుంది. దానిమీద హతుడివే కాక ఇంకెవరివో వేలిముద్రలున్నాయి. అవి సాంబశివ రావుకు తెలిసినవారివి కానీ, ఆయన కుటుంబసభ్యులవి కానీ కావు. హత్యాయుధంపై ఏవిధమైన ఆధారాలూ దొరకలేదు.

విచిత్రమేమంటే చంద్రావతిపై ప్రయోగించబడ్డ మత్తు పదార్థం సాంబశివరావుపై ప్రయోగించబడలేదు. పోలీసుల అనుమానం చంద్రావతిపై వుంది. కానీ చంద్రావతి సాంబ శివరావును ఎందుకు చంపుతుంది?

వృత్తినిబట్టి చంద్రావతి శరీరాన్ని బాగా నాజూకుగా వుంచుకుంటుంది. అందుకు అవసరమైన అన్ని జాగ్రత్తలూ తీసుకుంటుంది. ఆ కారణంగా ఆమె చాలా బలహీనంగా వుంటుంది. చేతిలో ఆయుధం వున్నప్పటికీ సాంబశివరావు

లాంటి భారీమనిషిని ఎంతోకొంత పెనుగులాట వేకుండా చంపడం సాధ్యంకాదు. సాంబశివరావు గుండెల్లో కత్తి దిగబడ్డ పద్ధతినిబట్టి అది చంద్రావతి పని అయ్యుండదని పోలీసులు నిర్ణయించారు.

అయితే సాంబశివరావు హత్యాసమయానికి ఆమె స్పృహలో ఉందో, లేదో పోలీసులు నిర్ణయించలేక పోతున్నారు. హత్య జరగడం ఆమె చూసిందనీ పోలీసుల బారినుండి తప్పించుకోవడంకోసం మత్తుమందు మింగిందనీ ఒకవర్గం అంటూంటే, తన మనిషిని నియోగించి యీ హత్య చేయించి ఎలిబీకోసం మత్తుమందు మింగిందని ఇంకో వర్గం అంటున్నారు.

"నా యింట్లో హత్యజరగడం నా ప్రకృతికి మంచిది కాదు. శవం పక్కన వుంటే ఏ మత్తుమందూ అక్కర్లే కుండానే మూర్ఛపోయేటంత భయస్తురాలిని నేను. ఆ సమయంలో బ్రతుకు పని చెప్పే మనసిమిత్తం కూడా నాకు వుండదు. అదలాగుంచితే సాంబశివరావువల్ల నాకు బాగా లాభిస్తోంది. ఆయన చావును కలలో కూడా కోరుకోను" అందిట చంద్రావతి.

ఆమె జవాబుల్లో సబబు కనిపించినా రాజకుమార్‌కు కొన్ని అనుమానాలున్నాయి. ఎవరైనా బాగా డబ్బాశ చూపించి చంద్రావతి యింట్లో ఈ హత్య జరగడానికి ఏర్పాటు చేసివుండవచ్చు. ఎందుకంటే సాంబశివరావును చంపడానికి అది అనువైన చోట.

హత్య విషయంలో చంద్రావతి ఎంతోకొంత సాయ పడగలదు. కానీ ఆమె సాయపడడంలేదు. తనకేమీ తెలియదని అంటోంది. పోలీసులు శతవిధాల ప్రయత్నించారు.

చంద్రావతిది చెప్పుకోదగ్గ అందం. మగవాళ్ళను ఆకర్షించే పద్ధతులు ఆమెకు చాలా తెలుసు. శీలాన్ని అమ్ముకుని బ్రతుకుతున్న వ్యక్తి. డబున్నది. ఈ కారణాల వల్ల పోలీసులకు చంద్రావతికి ఏమీ తెలియదన్న నమ్మకం త్వరగా కలిగింది. ఇన్‌స్పెక్టర్ రాజకుమార్ ఆమెచేత ఎలాగైనా నిజాన్ని కక్కించాలనుకున్నాడు కానీ ఐ. జీ.గారు అతన్ని అలా చేయవద్దన్నాడు. అందుకు అసలు కారణం విషయంలో రాజకుమార్‌కు అనుమానాలున్నా "ఆమె అమాయకురాలన్న నమ్మకం నాకు కలిగింది. అమాయకులను హింసించడం నాకు బాధను కలిగిస్తుంది" అని ఆయన చెప్పిన కారణం రాజకుమార్ అంగీకరించక తప్పలేదు.

సాంబశివరావు వ్యాపారానికి సంబంధించిన మనుషుల్ని కలుసుకుని రకరకాలుగా ప్రశ్నించాడు రాజకుమార్. అందరూ కూడా ఆయన గుణగణాలను అమితంగా పొగిడారు.

"ఆయన చచ్చిపోలేదనుకోండి. అప్పుడు ఆయన గురించి మీ అభిప్రాయం చెప్పండి" అని రాజకుమార్ వాళ్ళను రిక్వెస్ట్ చేశాడు—చచ్చిన వాళ్ళగురించి చెడ్డగా చెప్పడం ఇష్టంలేక వాళ్ళలా అంటున్నారేమోనని భ్రమపడి. చచ్చినా బ్రతికినా సాంబశివరావు గురించి వారందరిదీ ఒకే అభిప్రాయమని తేలిపోయింది.

"పోనీ ఎవరికైనా అభిప్రాయభేదాలు, ఎప్పుడైనా కోప్పడడంలాంటివి...?"

హిరణ్యకశిపుడు, రావణాసురుడులాంటి వాళ్ళకూడా సాంబశివరావుతో అభిప్రాయభేదాలుండవట. ఎవరైనా తనమీద తనే కోప్పడవచ్చును కానీ సాంబశివరావుపైన కోప్పడడం అసాధ్యమట. ఆయన ఎవరిపైన

అయినా కోపం ప్రకటిస్తే దాన్ని కోపంగా గుర్తించగల వాడీ ప్రపంచంలో పుట్టలేదుట.

ఇలాంటి కేసు రాజకుమార్ కు ఎక్కడా తగలలేదు. ఎలాగో అలా దీన్ని పరిష్కరించాలి. అందుకు అతను సాంబశివరావు కుటుంబసభ్యులపైన ఆధారపడ్డాడు. వీరభద్రం మాట్లాడే పద్ధతి అతన్ని ఆకర్షించింది. కన్నతండ్రి అయినప్పటికీ సాంబశివరావు గురించి అతను మాట్లాడిన విధంగా ఇతర పరిచయస్థులు కూడా చెప్పలేకపోయారు.

అయితే ఫ్రాంక్ గా మాట్లాడడం ఒక్కటే చాలదు రాజ్ కుమార్ కు. ఏదైనా చిన్న క్లూ దొరకాలి. అదే ఇంకా దొరకలేదు.

8

వీరభద్రం యింకా యేదో ఆలోచిస్తుండగానే అక్కడికి ఒక పోలీసు కానిస్టేబులు వచ్చి రాజ్ కుమార్ కు సెల్యూట్ చేశాడు.

"ఏమిటి విశేషం?" అన్నాడు రాజ్ కుమార్.

కానిస్టేబుల్ రాజకుమార్ కు ఓ కవరు అందించి—

"ఎస్సైగారు మీకిది అర్జంటుగా అందజేయమన్నారండి" అన్నాడు.

రాజ్ కుమార్ కవరులోంచి ఒక ఉత్తరాన్ని బయటకు తీశాడు. ఆ ఉత్తరం చదువుతూంటే అతని కళ్ళు మెరిశాయి. ఉత్తరం చదవగానే—"ఎంత అదృష్టం!" అన్నాడు.

"ఏమయిందండీ?" అన్నాడు వీరభద్రం.

"హంతకుడు, క్లూ—ఈ రెండింటిలో కనీసం ఒకటి దొరికినట్లుంది—" అన్నాడు రాజకుమార్.

వీరభద్రం కూడా ఆ ఉత్తరం చదివాడు. అది సాంబ

శివరావు దస్తూరీ. ఆయనకు తను హత్య చేయబడతానన్న అనుమానం ఉంది. ఒక వ్యక్తి ఆయన్ను హత్యచేస్తానని బెదిరిస్తున్నాడు. పోలీసులకు ఫిర్యాదుచేసి రక్షణకోరే అవకాశం లేదుకానీ ఆ హంతకుణ్ణి పట్టివ్వడానికి ఆయన అతగాడి ఫోటో, వేలిముద్రలు సేకరించి—ఈ ఉత్తరంతో కలిపి ఒక కవర్లో పెట్టి సీలుచేసి తనకు నమ్మకస్తుడైన ఒక వ్యక్తికిచ్చి—తను కనుక హత్య చేయబడితే ఆ కవరు పోలీస్ స్టేషన్‌లో అందజేయవలసిందిగా కోరాడు.

ఉత్తరంలోని తండ్రి దస్తూరీ చూస్తుంటే వీరభద్రం కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి. "మా నాన్నగారంటే నా కెప్పుడూ యిష్టంలేదు. ఆయన మా అమ్మను సుఖపెట్టడం మాట అటుంచి కష్టపెట్టడంతో నాకు ఆయనంటే కోపం కూడా. కానీ ఆయన యిక లేరనీ ఘోరంగా హత్యగావింపబడ్డారనీ తెలిసి నాకు చాలా బాధగా ఉంది. ప్రవర్తన యెలా ఉన్నా ఆయనకు మేమంటే యెంతో యిష్టం. యెటువంటివాడైనా తండ్రి లేకపోవడం పెద్ద లోటే. ఆ లోటు ఈ జన్మకు తీరదు—"

రాజ్‌కుమార్ అతనివంక జాలిగా చూసి—"ఒక పోలీసు ఇన్‌స్పెక్టర్ వద్ద మీరిలా మాట్లాడకూడదు. మీ మాటలు రికార్డులోకి వెడితే మిమ్మల్ని కూడా అనుమానించవలసి ఉంటుంది. ఆ సంగతి అలా ఉంచి యిప్పుడు మీరు చెప్పండి—మీ నాన్నగారు తన నెవరో హత్య చేస్తానని బెదిరిస్తున్నట్లు మీ కెప్పుడూ చెప్పలేదా...—?" అన్నాడు.

"లేదు" అన్నాడు వీరభద్రం.

"మీ అమ్మగారికి—"

"లేదు—"

"ఎలా చెప్పగలరు?"

"మా అమ్మ అన్నీ మాకు చెబుతుంది..."

"ఫోన్ ఒకసారి కనుక్కొని చూడండి..."

"చూస్తాను. కానీ ఈ ఉత్తరంలో ఆయన హంతకుడి ఫోటో, వేలిముద్రలు పంపిస్తున్నట్లు రాశారు. ఆ ఫోటో, చూస్తే ఆ మనిషి గురించి యేమైనా చెప్పగలనేమో..."

"ఫోటో, వేలిముద్రలు—ఎస్పీగారిదగ్గర ఉన్నాయండి. ఐడెంటిఫికేషన్ కు ఆయన అక్కడ ఏర్పాట్లు చేస్తున్నారండి." అన్నాడు కానిస్టేబుల్.

వీరభద్రానికి ఆ ఫోటో చూడాలని చాలా ఆత్రుతగా వుంది. తండ్రిని హత్యచేస్తానని బెదిరించిన ఆ వ్యక్తి యెవరు? యెందుకలా బెదిరించాడు? అతనే నిజంగా హత్య చేశాడా? ఈ విషయాలన్నీ తండ్రి తనకూ తల్లికీ చెప్పకుండా యెందుకు దాచాడు? ఆఖరికి తన ప్రాణాలు ప్రమాదంలో ఉంటే పోలీసులకైనా యెందుకు చెప్పలేదు?

వీరభద్రాన్ని చాలా ప్రశ్నలు వేధిస్తున్నాయి.

"ఆల్ రైట్. నేను మళ్ళీ వస్తాను. ప్రస్తుతానికి అక్కడ మావాళ్ళు ఏం తెలుసుకున్నారో తెలుసుకోవాలి. అవసరాన్ని బట్టి మిమ్మల్ని కాంటాక్ట్ చేస్తాను-" అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్.

"సార్. నేనూ మీతో వస్తాను. ఆ ఫోటోను గుర్తుపట్టడానికి పనికివస్తాను..." అన్నాడు వీరభద్రం.

"అలాగే" అన్నాడు రాజ్ కుమార్. "ఈలోగా ఈ ఉత్తరం ఒకసారి మీ అమ్మగారికి చూపించి ఆవిడ ఏమైనా చెప్పగలరేమో చూడండి."

వీరభద్రం ఉత్తరం తీసుకెళ్ళి తల్లికి చూపించాడు.

ఆవిడ అది చదివి భోరున ఏడ్చింది. ఉత్తరం కన్నీళ్ళతో తడిసిపోకుండా వీరభద్రం కాపాడాడు.

"హత్య చేస్తానని నాన్నగారిని బెదిరించే వ్యక్తి ఎవ్వరయ్యుంటారు" అన్నాడు వీరభద్రం.

"ఆయన తాగితే తాగారు. ఆడవాళ్ళకోసం డబ్బు తగలేస్తే తగలేశారు. కానీ ఒకరితో గొడవపెట్టుకునే మనిషి కాదు. ఆయన్ను హత్య చేయాలనుకునే మనిషి గురించి యెలా ఊహించి చెప్పాలి?" అంది లక్ష్మమ్మ.

వీరభద్రం ఆ ఉత్తరం తీసుకొని రాజ్ కుమార్ వద్దకు వెళ్ళి తల్లి చెప్పినమాటలు అతనికి చెప్పాడు. ఇన్ స్పెక్టర్ నిట్టూర్చి బయటికి నడిచాడు.

9

"కేసులో మనం కాస్త ముందుకు వెళ్ళినట్లే తోస్తోంది. హంతకుడి జేబులోని రేడియోమీద వేలిముద్రలతో— సాంబశివరావు పోస్టు చేయించిన కవర్ లోని వేలిముద్రలు టాలీ అయ్యాయి—" అన్నాడు ఎస్సై గోవిందం.

రాజ్ కుమార్ కళ్ళు మెరిశాయి — "ఫోటో యేదీ...?"

"పది నిమిషాల్లో వస్తుంది. పాత నేరస్తులలో అయిడెంటిఫై చేయడానికి పంపించాను—..." అన్నాడు గోవిందం.

ఫోటో వచ్చేవరకూ వీరభద్రం అక్కడ అసహనంగా కూర్చున్నాడు. ఫోటో రాగానే ఆత్రుతగా లేచి పోయాడు.

"ఇతను పాత నేరస్థుడు కాదు..." అన్నాడు ఫోటో తీసుకువచ్చిన మనిషి.

వీరభద్రం ఫోటో చూసి ఆశ్చర్యంగా—"అరే—ఇతనా?" అన్నాడు.

రాజ్ కుమార్ కళ్ళు పెద్దవయ్యాయి—"ఇతను నీకు తెలుసా?"

"ఇతనెవరో తెలియదు. పేరు కూడా తెలియదు. ఎక్కడుంటాడో తెలియదు. కానీ మనిషి మాత్రం తెలుసును..." అన్నాడు వీరభద్రం.

"ఎలా తెలుసు?"

"ఒకరోజు సాయంత్రం మూడుగంటల ప్రాంతంలో మా యింటికి వచ్చి రాత్రి పదకొండుగంటలు దాటే వరకూ యింట్లో ఉన్నాడు. నాన్నగారితో అర్జంటుగా యేదో చెప్పాలన్నాడు. అదేమిటంటే రహస్యం అన్నాడు. ఆయనకోసం యెంతసేపైనా ఎదురుచూస్తా నన్నాడు. కానీ రాత్రి పదకొండు గంటలు దాటేక మళ్ళీ వస్తానని వెళ్ళిపోయాడు. అతనితో నేను చాలాసేపు మాట్లాడేను కానీ అతని గురించి ఏ విధమైన వివరాలు తెలుసుకోలేకపోయాను."

"ఇతని గురించి ఇంకేమీ చెప్పలేరా?"

"చెప్పలేను."

"పోనీ యితను మిమ్మల్నెప్పుడు కలుసుకున్నాడో చెప్పగలరా?"

వీరభద్రం క్షణం ఆలోచించాడు. హఠాత్తుగా అతని కళ్ళు మెరిశాయి—"అతను మా యింటికి వచ్చిన రోజు రాత్రే మా నాన్నగారి హత్య జరిగింది" అన్నాడు అరిచి నట్లు.

"వాట్!" అన్నాడు రాజ్ కుమార్—"ఈ విషయం ముందే ఎందుకు చెప్పలేదు?"

"ఈ హత్యకీ దానికీ సంబంధముంటుందని ముందు నాకు తోచలేదు. అతను హంతకుడయుంటాడని ప్రవర్త ననుబట్టి తోచలేదు. మనిషి మంచివాడు, తెలివైనవాడులా

కనిపించాడు నాకు. మా అన్నగారికి స్నేహపాత్రుడే కానీ శత్రువని అనిపించ లేదు!—..." అన్నాడు వీర భద్రం.

"అసలేం జరిగిందో వివరంగా చెప్పండి" అన్నాడు రాజ్ కుమార్.

వీరభద్రం అంతా జాగ్రత్తగా గుర్తుచేసుకొని ఇన్ స్పెక్టర్‌కు చెప్పాడు. అయితే అతను చెప్పిన కొన్ని మాటలు—తండ్రి ఒకప్పుడు పేదవాడుగా ఉండి భాగ్య వంతుడు కావడంలాంటివి మాత్రం వీరభద్రం ఇన్ స్పెక్టర్‌కు చెప్ప లేదు.

వీరభద్రం చెప్పిన వివరాలు విని—"అయితే ఆ మనిషి హంతకుడు కాడు..." అంటూ నిట్టూర్చాడు రాజ్ కుమార్.

"ఎందువల్ల?"

"హత్య రాత్రి తొమ్మిదిన్నరకూ, పది గంటలకూ మధ్య జరిగింది. అతను మీ యింట్లో రాత్రి పదకొండు గంటలు దాటేవరకూ ఉన్నాడంటున్నారు. ఈమధ్యలో ఒక్క క్షణం కూడా అతను బయటకు వెళ్ళ లేదా—?" అనడిగాడు రాజ్ కుమార్.

"లేదు. ఒక్క క్షణం కూడా బయటకు వెళ్ళ లేదు..."

"బాగా గుర్తు చేసుకోండి..." అన్నాడు రాజ్ కుమార్.

"నిజం చెప్పాలంటే తొమ్మిదినుంచి పదిదాకా కడుపు నొప్పితో బాధపడుతున్నాడు. నేనే వెళ్ళి డాక్టర్ని తీసుకువచ్చాను" అన్నాడు వీరభద్రం.

రాజ్ కుమార్ కళ్ళు మెరిశాయి. "డాక్టర్ని మీరే

తీసుకువచ్చారా? అయితే తొమ్మిదికీ పదికీ మధ్య ఇంట్లో లేరన్న మాట. ఆ సమయంలో అతను బయటకు వెళ్ళి వచ్చేశాడేమో?"

వీరభద్రం నవ్వి—"ఇంపాజిబుల్....—" అన్నాడు. "నేను స్కూటర్ మీద వెళ్ళాను. వెళ్ళడానికీ, డాక్టర్ని తీసుకురావడానికీ మొత్తం టైము పదిహేను నిముషాల కంటె పట్టలేదు. తొమ్మిదయ్యేసరికల్లా నేను డాక్టర్ని తీసుకుని వచ్చేశాను. అంతవరకూ అక్కడ మా అమ్మ ఉంది. డాక్టరు సుమారు గంటసేపు మా యింట్లో ఉన్నాడు."

"అయితే దొరికినట్లే దొరికి హంతకుడు మళ్ళీ చేయి జారిపోయాడు" అంటూ భారంగా నిట్టూర్చాడు రాజ్ కుమార్.

"ఒకవేళ హత్య పదకొండు దాటాక జరిగిందేమో" అన్నాడు వీరభద్రం.

"అసాధ్యం. హత్య తొమ్మిదిన్నరకు ముందుగానీ పది తర్వాతగానీ జరగడానికి ఏమాత్రమూ అవకాశాలు లేవని డాక్టర్ చెప్పాడు" అన్నాడు రాజ్ కుమార్.

"అతను ఎవరో? మా నాన్నగారతన్ని ఎందుకు అనుమానించారో?" అన్నాడు వీరభద్రం.

"పాయింట్ సార్!" అన్నాడు గోవిందం.

"యేమిటది?...—" అన్నాడు రాజ్ కుమార్ చిరాగ్గా.

"ఈ ఫోటోలోని మనిషి హత్య చేస్తానని సాంబశివరావుగార్ని బెదిరిస్తూ ఉండి ఉంటాడు. అయితే ఆ విషయం సాంబశివరావుగారు గ్రహించి ఇతగాడి వేలిముద్రలు సంపాదించి—నువ్వు నన్ను చంపావంటే నేను చచ్చిన తక్షణం నీ వివరాలు పోలీసులకు అందజేసే

ఏర్పాటుచేశానని బెదిరించి ఉంటాడు. ఆ ఏర్పాటుకు భయపడిన ఈ మనిషి హత్యకు మరో మనిషిని నియోగించి__హత్యా సమయానికి తనకు దుర్భేద్యమైన ఎలిబీ సృష్టించుకుని ఉంటాడు" అన్నాడు గోవిందం.

"వండర్ ఫుల్!" అంటూ గోవిందం వీపుమీద గట్టిగా చరిచాడు రాజ్ కుమార్.

గోవిందం వెనక్కి చేయిజాచి వీపు నిమురుకోబోయాడు కానీ వీలుపడలేదు. కానిస్టేబులొకడు పరుగెత్తుకువచ్చి గోవిందానికి వీపు నిమిరిపెట్టాడు. గోవిందం సంతోషించి రాజ్ కుమార్ తనను మెచ్చుకున్న విధంగానే కానిస్టేబుల్ని మెచ్చుకున్నాడు. కానిస్టేబులు చేతులు వెనక్కి జాపి వీపు నిమురుకున్నాడు.

"సమస్య పువ్వులా విడిపోయింది. ఈ మనిషి కోరికతే హంతకుడు కోరికినట్టే! ఎలిబీకోసమే అతను మా ఇంటికి వచ్చి ఉండడమూ, కడుపునొప్పి పేరుతో డాక్టర్ని రప్పించుకోవడమూ జరిగింది. హత్య యెన్నిగంటలకు జరుగుతుందో అతనికి ఖచ్చితంగా తెలిసివుండాలి.అందుకే పదకొండుగంటల ప్రాంతంలో అర్థాంతరంగా ఇల్లు వదలిపెట్టాడు. ది అయిడియా ఈజ్ రియల్లీ ఫంటాస్టిక్__హేట్సాఫ్ టూ ఉంగరాలజుట్టూ__" అన్నాడు రాజ్ కుమార్.

ఇలా జరగవచ్చునని వీరభద్రానికి ముందుగా తోచలేదు కానీ గోవిందం, రాజ్ కుమార్ వివరించాక అతనికి చాలా ఆశ్చర్యంగా ఉంది. నిజజీవితంలో ఇంత నేర్పుగా ఓర్పుగా ఆలోచించి పథకాలు వేసుకునే వాళ్ళుంటారంటే అతనికి థ్రిల్లింగ్ గా ఉంది.

"మీరన్న ప్రకారమే జరిగుండాలి సార్__మా నాన్న

గారి హత్య యితని కారణంగానే జరిగి ఉండాలి_'' అన్నాడు వీరభద్రం.

వీడింకా ఈ ఊళ్ళోనే ఉండి ఉంటాడు. ఫోటో ఉంది, వేలిముద్రలున్నాయి. ఈ ఊళ్ళో కాదు. ముల్లోకాల్లో ఎక్కడున్నా వీణ్ణి సాధించి తీసుకువస్తాను_'' అన్నాడు రాజ్ కుమార్ దర్పంగా.

10

వీరభద్రం తలుపులు తీసి ఆశ్చర్యంగా "హాయ్, మీరా?" అన్నాడు. అంతలోనే అతని కళ్ళలో భయం తొంగిచూసింది. తనకు యెదురుగా నిలబడిన వ్యక్తి సామాన్యుడు కాడు. నిండుప్రాణాన్ని నిలువునా తీయగల దారుణ హంతకుడు.

"ఇంక మీరు నన్ను మీరా అని పిలవక్కర్లేదు. ఇప్పుడు మీరడక్కుండానే నా పేరు చెప్పుకుంటాను. గోపీ నా పేరు'' అన్నాడతను.

"అయితే ఉంగరాలజుట్టు పేరు గోపీ అన్నమాట_'' అనుకున్నాడు వీరభద్రం. "అయితే గోపీగారూ_మీరు కలుసుకోనేలోగానే నాన్నగారు..."అంటూ అర్థోక్తిలో ఆగిపోయాడతను.

"అన్నీ నాకు తెలుసునని మీకూ తెలుసు. నాగురించి మీకున్న అనుమానంకూడా నాకు తెలుసు. పేపర్లో నా ఫోటో చూసేక పోలీసులంటే కూడా నాకు అసహ్యం వేసింది. నన్ను పట్టియిచ్చినవారికి బహుమతి యిస్తారట. పట్టి యివ్వడానికి నేనేమైనా నేరస్థుణ్ణా?'' అన్నాడు గోపీ.

"ఆ విషయాలు నాకేం తెలుస్తాయండీ_ఏదో కారణం లేనిదే_పోలీసుల ఎటువంటిపని చేయరుగదా?'' అన్నాడు వీరభద్రం.

"లోపలకు వచ్చి కూర్చోవచ్చా?—" అన్నాడు గోపీ.

తడబడుతూనే—"రండి, కూర్చోండి—" అన్నాడు వీరభద్రం.

గోపీ లోపలకు వచ్చి కూర్చుని—"నేను నేరస్థుణ్ణి అనడానికి ఋజువుల్లేవు. ఆ విషయం మీకూ తెలుసు. అటువంటప్పుడు ఫోటో క్రింద అలా రాసివుండాల్సింది కాదు. ఫలానా ఫోటోలోని వ్యక్తిపైన అనుమానంగా ఉంది కాబట్టి, ఆతను యెక్కడున్నా సరే వచ్చి పోలీసులను కలుసుకోవలసింది—అని రాసివుంటే నేను ఎంతో సంతోషించేవాణ్ణి—" అన్నాడు.

"అంటే?" అన్నాడు వీరభద్రం.

నేను పోలీసులను కలుసుకొని మాట్లాడ్డానికి సిద్ధంగా వున్నాను. అయితే అంతకుముందుగా మీ యింటికి వచ్చాను, ఎందుకంటే హతుడు మీ తండ్రి. నేను సాంబశివరావుగారిని హత్య చేశానని పోలీసులతోపాటు మీరు నమ్ముతూ వుండి వుండాలి. అందుకాకారణం మీ నోటి వెంటనే వినాలని నాకు కోరిక కలిగింది."

వీరభద్రం తండ్రి పోలీసులకు అందేలా ఏర్పాటుచేసిన ఉత్తరం గురించి చెప్పాడు. అదంతా విని "ఆ ఉత్తరం గురించి మీలో ఒక్కరూ బుద్ధి వుపయోగించి ఆలోచించినట్లు లేదు. సాంబశివరావుగారిని నేను హత్య చేయాలనుకొంటే నా వివరాలన్నీ ఆయనకు అందజేసి—వాటితో ఆయన నన్ను బెదిరిస్తూంటే—అందుకొక ఎలిబీ సృష్టించుకొని హత్య చేయాల్సిన అవసరం నాకేముంది? ఒకమనిషి తన్ను చంపాలనుకుంటున్నాడని తెలిస్తే—వాణ్ణి తనను చంపనిచ్చి ఆ తర్వాత వాడి వివరాలు పోలీసులకు అందే

ఏర్పాటు చేసేటంత తెలివితక్కువ దద్దమ్మలు ఈ ప్రపంచంలో యెక్కడైనా ఉంటారా? ఎవరికైనా ప్రాణాలు ముఖ్యంగానీ ప్రాణాలు పోయేక హంతకుడు దొరకడం ముఖ్యం కాదుగదా! సాంబశివరావు ముందుగానే పోలీసులకు నా విషయమెందుకు చెప్పలేదు? అంటే ఇందులో యేదో పెద్ద తిరకాసు ఉండనేగా అర్థం!'' అన్నాడు గోపీ.

గోపీ మాట్లాడే పద్ధతి చూస్తూంటే అతను మంచివాడులా, పెద్దమనిషిలా, నిజాయితీపరుడిలా అనిపించింది వీరభద్రానికి. అతను చెప్పిన విషయం ఆలోచించదగినదే నని అతనికీ అనిపించింది.

''మీరు ఆ రోజు రాత్రి ఎలిబీకోసం కాకపోతే మరెందుకు వచ్చినట్లు?'' అని సూటిగా గోపీని అడిగాడు వీరభద్రం.

''ఎలిబీకోసం కాదని నేననలేదే__?'' అన్నాడు గోపీ.

''అయితే...?'' అని అరోకిలో ఆగిపోయాడు వీరభద్రం. అతనికి నోటమాట రాలేదు. గోపీ మాటలకు అర్థమేమిటి?

''మీ నాన్నగారు ఆ సమయంలో హత్యకావించబడతారని నాకు తెలుసు. ఆ హత్యానేరం నామీద రుద్దడానికి ప్రయత్నిస్తారనికూడా నాకు తెలుసు. ఆ హత్య ఎక్కడ ఎప్పుడు ఎల్లా జరుగుతుందో నాకు తెలియదు. కానీ జరుగుతుందని మాత్రం తెలుసును. ఆ హత్యను ఆపడం నా చేతకాదు. నన్ను నేను రక్షించుకోవడం కోసం మీ యింటికి వచ్చాను'' అన్నాడు గోపీ.

''పోనీ మీరైనా యెందుకు పోలీసులకు చెప్పలేదు...''

"ప్రాణాలు పోగొట్టుకొనే వ్యక్తి పోలీసుల దగ్గరకు వెళ్ళలేక పోతున్నాడు. నేనుమాత్రం ఎలా వెళ్ళగలను" అన్నాడు గోపీ.

"అయితే హంతకుడు యెవరు—?" అన్నాడు వీరభద్రం.

"అది తెలుసుకోవడం నీకు మంచిది కాదు."

"ఎందువల్ల?"

"అణువు బద్దలైతే ఏం జరుగుతుందో తెలుసుకోవాలని కుతూహలం వుండడంలో తప్పులేదు. కానీ అణువు బద్దలుకొట్టేక తెలుసుకుందుకు అక్కడ ఎవ్వరూ వుండరు."

వీరభద్రం కుతూహలం పెరిగింది "మీరు చాలా నర్మగర్భంగా మాట్లాడుతున్నారు. వివరంగా చెప్పండి."

"ఆ వివరాలన్నీ నన్నడగొద్దు. నేనిప్పుడు పోలీసుల దగ్గరకు వెడుతున్నాను. వెళ్ళేముందు మీ అమ్మగారినోసారి కలుసుకుని నాకు తెలిసిన అన్ని విషయాలూ పోలీసులకు చెప్పవచ్చునో కూడదో తెలుసుకుందామని వచ్చాను" అన్నాడు గోపీ.

వీరభద్రం ముఖం ఎర్రబడింది "మీరు మాట్లాడే పద్ధతి చూస్తూంటే మమ్మల్ని బెదిరించాలని అనుకుంటున్నారనిపిస్తోంది."

"మీరెలా అనుకున్నా సరే ముందు మీ అమ్మగారిని పిలవండి" అన్నాడు గోపీ.

వీరభద్రం తల్లిని పిల్చుకువచ్చాడు. లక్ష్మమ్మను చూస్తూనే "మిమ్మల్నిలా చూడాల్సి వస్తుందని అనుకోలేదు" అన్నాడు గోపీ.

"దుర్మార్గుడా—అంతా నీ వల్లనే జరిగింది" అంది లక్ష్మమ్మ.

"జరిగిందో లేదో మీకు తెలియదు. కానీ పోలీసులు నన్ననుమానించి నా ఫోటో పేపర్లో వేశారు. నేనే స్వయంగా పోలీసుల్ని కలుసుకునేందుకు వెడుతున్నాను. నేను నిరపరాధినని పోలీసులముందు ఋజువుచేసుకో గలను. ఆ సందర్భంలో సాంబశివరావుగారికి సంబంధించిన అన్ని నిజాలూ పోలీసులకు చెప్పాలా వద్దా అని ఆలోచించి ఎటూ తెగక మీ సలహాకోసం వచ్చాను."

"నిజాలంటే—ఏ నిజాలు?" అంది లక్ష్మమ్మ కంగారుగా.

"మీ దగ్గరకూడా నే చెబుదును. కానీ ఇక్కడ మీ అబ్బాయి ఉన్నాడని తటపటాయిస్తున్నాను" అన్నాడు గోపీ.

"ఫరవాలేదు. వాడికీ నాకూ మధ్యకూడా రహస్యాలుండేటంత దౌర్భాగ్యపు స్థితికి మా పరిస్థితి యింకా దిగజారిపోలేదు" అంది లక్ష్మమ్మ.

"అమ్మమ్మ అలా అనేయకండి. నన్ను నిరపరాధిగా నిరూపించుకోవడంకోసం ఫోటోల గురించి చెప్పక తప్పదు. ఆ విషయాలన్నీ మీ అబ్బాయి ఎదురుగానే చర్చించడానికి మీకు అభ్యంతరం లేకపోతే నాకూ లేదు" అన్నాడు గోపీ.

లక్ష్మమ్మ ముఖంలో కంగారు కనపడింది "ఏం కావాలి నీకు?"

"అన్నీ చెబుతాను. కానీ..."

"ఏమిటమ్మా ఇదంతా?" అన్నాడు వీరభద్రం అసహనంగా.

"బాబూ-నువ్వు కాసేపు బయటకు వెళ్ళు" అంది లక్ష్మమ్మ.

"ఎందుకమ్మా నేనూ పక్కనుంటాను" అన్నాడు వీరభద్రం.

"నా మాట విను. కాసేపు బయటకు వెళ్ళు" అంది లక్ష్మమ్మ

"నేను బయటకు వెడితే నీకేమైనా ప్రమాదం...?"

"నేను నీ క్షేమం, నా క్షేమం, మన క్షేమం కోరి చెబుతున్నాను. కాసేపు హాల్లోంచి వెళ్ళిపో" అంది లక్ష్మమ్మ. వీరభద్రం తల్లి ఆజ్ఞ పాటించాడు.

11

హాల్లో నాలుగువైపులా తలుపులు మూసివచ్చింది లక్ష్మమ్మ. మధ్యసోఫాలో కూర్చున్నాడు గోపీ. లక్ష్మమ్మ ఆతనికి ఎదురుగావున్న సోఫాలో కూర్చుంది.

"నీ కొడుకు ఎదురుగా నిన్ను గౌరవించాను కానీ నువ్వంటే నాకు అసహ్యం" అన్నాడు గోపీ.

గోపీ ధోరణి మారినందుకు లక్ష్మమ్మ ఆశ్చర్యపోయి "ఏమిటి నీ ఉద్దేశ్యం?" అంది.

"అంతా నీకు అర్ధమయ్యే వుంటుంది. నీ గురించి నాకు అంతా తెలుసు."

"ఏం తెలుసు నీకు?" అంది లక్ష్మమ్మ.

"నిన్ను పెళ్ళాడినప్పుడు సాంబశివరావుకు దురలవాట్లు లేవు. నిన్ను పెళ్ళాడి ఇద్దరుపిల్లల్ని కన్న కొంతకాలానికి ఆయన ప్రవర్తన మారింది. తాగుడు మొదలుపెట్టాడు. చంద్రావతి నుంచుకున్నాడు. ఆతర్వాత నీకు పిల్లలు కూడా పుట్టలేదు."

లక్ష్మమ్మ భయంగా గోపీవంక చూసి "ఇంకా ఏం తెలుసు?" అంది.

"చంద్రశేఖరం గురించి కూడా తెలుసు."

లక్ష్మమ్మ ముఖంలో కంగారు కనబడింది. "ఇవన్నీ నాకు ఎందుకు చెబుతున్నట్లు?"

"ఏమీ లేదు. సాంబశివరావును చంపిన మనిషి నేనేనని పోలీసులు అనుకుంటున్నారు. అయితే హంతకుడెవరో నాకు తెలుసు. నన్ను నేను రక్షించుకునేందుకు పోలీసులకు హంతకుడి పేరు చెప్పాలిగదా_పేరు చెప్పి ఊరుకుంటే చాలదు కాబట్టి మరికొన్ని వివరాలు చెప్పాలి. ఆ వివరాల్లో నువ్వున్నావు. నీ గురించి ఏం చెప్పాలో, ఏం చెప్పకూడదో తెలియదు. నిన్ను సంప్రదించి పోలీసుల దగ్గరకు వెడదామని నీ దగ్గరకు వచ్చాను. నాకు నీ గురించి ఏం తెలుసో నీకు తెలిసినట్లు లేదు. అందుకే ఇవన్నీ నీకు చెప్పాల్సి వచ్చింది" అన్నాడు గోపీ.

"సరే_ఇంతకీ ఆయన్ని చంపినదెవరు?" అంది లక్ష్మమ్మ తమాయించుకుని.

"ఆయన అంటే?"

"సాంబశివరావు... నా భర్త!" అంది లక్ష్మమ్మ.

గోపీ నవ్వి "హంతకుడు నీ భర్తే!" అన్నాడు.

లక్ష్మమ్మ వులిక్కిపడి "అర్థంలేని మాట_నా భర్తను నా భర్తే చంపడమేమిటి?" అంది.

"ఆలోచించి చూడు_నీకే అర్థమవుతుంది!"

లక్ష్మమ్మ ఒక్క నిముషం ఆలోచించి "ఆయన ఆత్మహత్య చేసుకున్నారా?" అంది.

"నారాయణ గుర్తున్నాడా నీకు?" అన్నాడు గోపీ.

లక్ష్మమ్మ వులిక్కిపడి "ఏ నారాయణ?" అంది.

"ఎంతమంది నారాయణలు తెలుసు నీకు?" అన్నాడు గోపీ.

"ఎవ్వరూ తెలియదు..."

"నారాయణ అనే పేరుగల వ్యక్తి నీకు భర్త అయ్యుండే అవకాశముందేమో ఆలోచించి గుర్తు తెచ్చుకునేందుకు ప్రయత్నించు" అన్నాడు గోపీ.

లక్ష్మమ్మ ఉలిక్కిపడి భయంగా గోపీవంక చూసి "ఏమన్నావ్?" అంది.

"నీ గురించి నాకు చాలా విషయాలు తెలుసు" అనినవ్వాడు గోపీ.

లక్ష్మమ్మ గోపీవంక బెదురుచూపులు చూసి "నా భర్తను నారాయణ చంపేడంటావ్" అంది.

"అయితే నారాయణ నీ భర్త అని ఒప్పుకున్నావ్!" అన్నాడు గోపీ.

లక్ష్మమ్మ మౌనంగా తల దించుకుంది.

"నారాయణ నీ భర్తను చంపాడు" అన్నాడు గోపీ.

"ఎందుకు?"

"ఆలోచించి చూడు. గుర్తుకు వస్తుందేమో!" అన్నాడు గోపీ.

లక్ష్మమ్మ ఏమీ మాట్లాడలేదు. ఆమె నిజంగానే ఆలోచిస్తోంది.

* * *

లక్ష్మమ్మ అసాధారణ సౌందర్యవతి కాదు కానీ ఆమె ముఖం కళగానే వుంటుంది. అయితే వయసు ఆమెకు అందించిన అవయవాల పొందిక పురుషలోకానికి వెర్రెత్తించేలా వుండేది.

పన్నెండేళ్ళ వయసప్పుడే అంతా ఆమెకు పద్దెనిమిదేళ్ళు అనుకునేవారు. ఆమెను ఒంటరిగా చూసిన ప్రతివాడూ మరోసారి చూడకుండా వుండలేకపోయేవాడు. బంధువుల్లోగానీ, ఇతరుల్లోగానీ ఆమెతో అరక్షణం ఏకాంతం సంపాదించగల ప్రతిమగవాడూ సభ్యతను

వదిలి మాట్లాడ్డానికి తెగించేవాడు. అటువంటి మాటలు వినటానికి సిగ్గు అనిపించినా లక్ష్మమ్మకు అసహ్యం అనిపించేది కాదు. కాస్త సరదాగా కూడా వుండేది.

కామాన్ని రెచ్చగొట్టే తనరూపం అందమైనదని ఆమె భ్రమపడింది. ఆ అందానికి అలంకరణలతో మెరుగులు దిద్దేది. అలంకరణ, సినిమాలు ఆమెకు తగని పిచ్చి. తండ్రి అట్టే ఉన్నవాడు కాదు కాబట్టి అందుకు డబ్బు ఆమెకు లభించేది కాదు. అప్పుడే ఆమెకు నారాయణ పరిచయం లభించింది.

ఒకరోజు బెంచీటికెట్ దొరక్క తిరుగుముఖం పట్టిన లక్ష్మమ్మకు నారాయణ బాల్కనీటికెట్ ఆఫర్ చేశాడు. సినిమా చూడాలన్న కాంక్షతో లక్ష్మమ్మ నారాయణ పక్కన కూర్చుని సినిమా చూసింది.

పొరపాటు పేరుతో సారీ చెప్పుకుంటూ నారాయణ చాలా పర్యాయాలు ఆమె భుజంమీద చేతులువేశాడు. మొదట్లో మృదువుగా తొలగించినా తర్వాత లక్ష్మమ్మ ఊరుకుంది. అందుకు చాలా కారణాలున్నాయి. మాటిమాటికీ అతని చేతిని తొలగించడంవల్ల సినిమా శ్రద్ధగా చూడడం కుదరడంలేదు. మూడుగంటల ఆట తర్వాత ఎలాగూ యిద్దరూ విడిపోతారు. అతను చెయ్యి భుజం మీద వేస్తే ఒక పిసరు సిగ్గుగావున్నా శరీరానికి హాయిగా వుంది.

లక్ష్మమ్మ తన చర్యను ప్రోత్సహించినట్లే నారాయణ భావించాడు. తను తాత్కాలికంగా సహించానని లక్ష్మమ్మ అనుకుంది. కానీ ఆ నాటి వార పరిచయం అంతటితో ఆగిపోలేదు. నారాయణ లక్ష్మమ్మకు అలంకరణ సామగ్రులు కొనిపెడుతూ, సినిమాలు చూపిస్తూ వచ్చాడు. అతని పొరపాట్లు భుజంమీద చేతులు వేయడంతో ఆగక

పోయినా లక్ష్మమ్మ సహించింది. ఆమె సహనం పెరిగిన కొద్దీ నారాయణ సహనం తగ్గిపోయింది.

ఆమెను అతను ఒకరోజు మధ్యాహ్నం సినిమా కాకుండా ఒక ఏకాంతస్థలానికి ఆహ్వానించాడు. లక్ష్మమ్మ ఆ ఆహ్వానాన్ని మన్నించి వెళ్ళింది. అక్కడ నారాయణ ఒక్క క్షణం కూడా సహనాన్ని ప్రదర్శించలేకపోయాడు. అది లక్ష్మమ్మ సహించింది. ఇద్దరూ ఒకటయారు. తర్వాత లక్ష్మమ్మ ఏడ్చింది.

"ఏడవకు నిన్ను నేను పెళ్ళిచేసుకుంటాను" అన్నాడు నారాయణ.

"సినిమాలు చూస్తున్నా గా-మగాళ్ళంతా ఇలాగే అంటారు" అంది లక్ష్మమ్మ.

"నేను అందరి మగాళ్ళలాంటివాణ్ని కాదు" అన్నాడు నారాయణ.

"ఇంతవరకూ అందరి మగాళ్ళలాగే ప్రవర్తించావు" అని ఏడ్చింది లక్ష్మమ్మ.

మర్నాడు నారాయణ తనకూ అందరి మగాళ్ళకూ తేడా చూపించాడు. లక్ష్మమ్మను గుళ్ళో పెళ్ళి చేసుకున్నాడు. లక్ష్మమ్మ నారాయణను మెచ్చుకోలేదు.

నారాయణ యింకా కాలేజీలో చదువుకుంటున్నాడు. తండ్రి అతనికి డబ్బు పంపిస్తున్నాడు. అతని పెళ్ళి గురించీ, వచ్చేకట్నం గురించీ చాలా ఆశలు పెట్టుకున్నాడు తండ్రి. కొడుక్కు పెళ్ళి జరిగినట్లు తెలిస్తే కోపంవచ్చి ఆయన అతనితో తెగ తెంపులు చేసుకుంటాడు. దాంతో నారాయణ చదువు ఆగిపోతుంది. చదువు పూర్తయి తన కాళ్ళమీద తను నిలబడగలిగే వరకూ పెళ్ళి చేసుకోకూడదని నారాయణ మొదట్లో అనుకున్నాడు. అయితే పెళ్ళి తప్పనిసరి కాగా కనీసం ఆ

విషయాన్ని తండ్రికి తెలియకుండా రహస్యంగా వుంచాలని అతననుకున్నాడు.

అందుకే లక్ష్మమ్మకు అంత తృప్తిగాలేదు. పెళ్ళి జరిగి సంసారం చేస్తున్నా అటు తన తండ్రికీ, ఇటు భర్త తండ్రికీ కూడా ఈ విషయం తెలియదు. లక్ష్మమ్మ కూడా అతికష్టంమీద నారాయణలో తనకు పెరిగిన చనువును నలుగురికీ తెలీకుండా దాచగలిగింది.

ఒకసారి లక్ష్మమ్మ నారాయణను కలుసుకుని తిరిగి యింటికి కెడుతోంది. ఏం ఆలోచిస్తోందో కానీ పరధ్యానంగా నడుస్తూండగా ఒక కారు వేగంగా ఆమె మీదకు వచ్చింది. హారన్ మ్రోగినా ఆమె వినిపించుకో లేదు. ఆమె ప్రాణం పోవలసిందే కానీ కాస్తలో ప్రమాదం తప్పింది. ఆమెను యెవరో బలంగా పక్కకు లాగారు.

"నా పేరు సాంబశివరావు" అన్నాడతను.

"చాలా చాలా కృతజ్ఞురాలిని" అంది లక్ష్మమ్మ.

అతను ఆమెవంక గుచ్చిగుచ్చి చూస్తున్నాడు. ఆ చూపులలో ఆపదలోవున్న వారిని రక్షించిన భావంలేదు. నారాయణ తనవంక చూసే చూపుల్లానే వున్నాయి.

"ప్రాణం పోయివుండేది నేను లాగకపోతే."

"నిజమే!" అని అతనింకా తనచేయి వదలకపోతుంటే తనే వదిలించుకుంది లక్ష్మమ్మ "అదృష్టం బాగుండి బ్రతికి పొయ్యాను."

"అదృష్టం మీది కాదు నాది. అనుకోకుండా మీ అంత అందాలరాశితో పరిచయం లభించింది" అన్నాడు సాంబశివరావు.

ఆ పరిచయం అక్కడితో ఆగలేదు. సాంబశివరావు తరచుగా లక్ష్మమ్మను కలుసుకుందుకు ప్రయత్నిస్తూ చిన్న

చిన్న బహుమతులు అందిస్తూండేవాడు. ఆ బహుమతులు అందుకుంటూ అతని ప్రాథమిక చిలిపితనాన్ని సహిస్తూ వచ్చింది లక్ష్మమ్మ. ఆఖరికి తనామెను ప్రేమిస్తున్నాననీ ఆమె లేనిదే బ్రతకలేననీ సాంబశివరావు చెప్పాడు. తనకు అప్పటికి వివాహమయిందన్న విషయం లక్ష్మమ్మ సాంబశివరావుకు చెప్పలేదు. అతను ఆమెతో ఏకాంతానికి ప్రయత్నిస్తే సహకరించింది. అతనామెను వశపర్చుకోబోతే లొంగిపోయింది. ఆ తర్వాత ఏడ్చేసింది.

"ఏడవకు. నిన్ను పెళ్ళాడతాను" అన్నాడు సాంబశివరావు.

"అందరు మగాళ్ళూ అలాగే అంటారు" అంది లక్ష్మమ్మ.

"నేను అందరి మగాళ్ళలాంటి వాణ్ని కాదు" అన్నాడు సాంబశివరావు.

"ఇంతవరకూ ఆ తేడా చూడలేదు..." అంది లక్ష్మమ్మ.

అయితే మర్నాటికి అతను ఆ తేడా చూపించాడు స్వయంగా. లక్ష్మమ్మయింటికి వెళ్ళి ఆమెతండ్రితో మాట్లాడేడతను. సాంబశివరావుకు ఏదో చిన్న ఉద్యోగం వుంది. సంప్రదాయమైన కుటుంబం. కట్నం అక్కర్లేదన్నాడు. లక్ష్మమ్మ తండ్రికి పెళ్ళికి అభ్యంతరం చెప్పడానికి కారణం కనబడలేదు. సంతోషంగా అంగీకరించేడాయన.

ఆ సమయంలో నారాయణకు సెలవులు. అతనికి సమాచారం అందించే అవకాశం లక్ష్మమ్మకు లభించలేదు. ఆమె పెళ్ళి మామూలుగా జరిగిపోయింది. లక్ష్మమ్మ కాపురానికి వెళ్ళిపోయింది.

నారాయణకు విషయం తెలిసి లక్ష్మమ్మను చూడ

పోయాడు. తన అనుమతితో నిమిత్తం లేకుండా వివాహం జరిగిపోయిందని లక్ష్మమ్మ ఏడ్చింది. ఆమె పరిస్థితులను సానుభూతితో అర్థం చేసుకున్నాడు నారాయణ. "న్యాయానికి నేనే నీ భర్తను. నాతో వచ్చెసేయ్" అన్నాడతను.

"చాటుగా తాళికట్టిన నిన్ను భర్త అనుకోవాలా, నలుగురిముందూ తాళికట్టిన సాంబశివరావును భర్త అనుకోవాలా నువ్వే చెప్పు" అంది లక్ష్మమ్మ.

"నన్ను నువ్వు ప్రేమించలేదా, నేనంటే నీ కిష్టం లేదా?" అనడిగాడు నారాయణ.

"నువ్వంటే చాలా యిష్టం నాకు. కానీ నీతో ఎలా వచ్చేది? నీ కింకా ఉద్యోగమైనా లేదు..." అంది లక్ష్మమ్మ.

"ఉద్యోగం వస్తే నాతో వచ్చేస్తావా?" అనడిగాడు నారాయణ.

"తప్పకుండా!" అంది లక్ష్మమ్మ.

నారాయణ చదువుకు స్వస్తి చెప్పి ఉద్యోగంకోసం శతవిధాల ప్రయత్నించాడు. కొద్ది నెలల్లోనే అతడికి ఓ చిన్న ఉద్యోగం దొరికింది. అతను వెళ్ళి లక్ష్మమ్మను కలుసుకున్నాడు.

"జీతం యెంత?" అంది లక్ష్మమ్మ. నారాయణ చెప్పాడు.

"నా భర్త జీతం నీ జీతంకంటె యెక్కువ" అంది లక్ష్మమ్మ.

"అయితే?"

"సాంబశివరావును వదిలి నీ దగ్గరకు రావడం ఎందుకు? ఎక్కువ సుఖాన్ని పొందడానికేగదా! విధం చెడినా ఫలం దక్కాలి" అంది లక్ష్మమ్మ.

"నువ్వు నన్ను ప్రేమించడం లేదా?" అన్నాడు నారాయణ దెబ్బతిని.

"నువ్వు నా శరీరాన్ని ప్రేమిస్తున్నావు-నీకు ఆ శరీరం సుఖం యిస్తుంది కాబట్టి. నాకు సుఖం యిచ్చేది డబ్బు. నువ్వు నన్ను భోగభాగ్యాలలో ముంచి తేల్చగలిగినప్పుడు నీతో వస్తాను" అన్నది లక్ష్మమ్మ.

తర్వాత ఒకటి రెండు నెలల్లో లక్ష్మమ్మ ప్రసవించింది. కానీ పుట్టినబిడ్డకు ప్రాణంలేదు. ఆ తర్వాత రెండు సంవత్సరాలకు నారాయణ ఆమె దగ్గరకు వచ్చాడు.

"నేనిప్పుడు లక్షాధికారిని" అన్నాడతను.

"ఎలా?" అన్నదామె.

"కేవలం నిన్ను స్వంతం చేసుకొని నీతో సంసార జీవితం శాశ్వతం చేసుకోవాలన్న కోర్కెతో నేను అవినీతి పథాన్ని పట్టాను. ఇప్పటికి మూడులక్షల క్యాషు ఉంది నాదగ్గర" అన్నాడు నారాయణ.

"చాటుమాటు బ్రతుకా. సంఘంలో పెద్దమనిషిగా చలామణీ కాగలవా?" అంది లక్ష్మమ్మ.

"నీకు తెలియదేమో—ఈ సంఘంలో పెద్దమనుషులుగా చలామణీ అవుతున్న వారంతా నాలాంటి వాళ్ళే—" అన్నాడు.

లక్ష్మమ్మ ముఖం వెలిగింది. "అయితే నీతో వచ్చేస్తాను. డబ్బు తీసుకువచ్చి చూపించు—"

నారాయణ అక్కణ్నించి వెళ్ళిపోయాక లక్ష్మమ్మ మెదడులో రకరకాల ఆలోచనలు కలిగాయి. సాంబశివరావు సామాన్యుడు. నారాయణ నేరస్థుడు. నారాయణతో జీవితం ఎప్పటికైనా తనకు ప్రమాదమే! నారాయణ యిచ్చిన డబ్బు సాంబశివరావు చేతికి అందితే

తాము సాక్షిగా జీవితం గడపవచ్చు. అందుకేదో వుపాయం ఆలోచించాలి.

రెండురోజుల తర్వాత నారాయణ ఆమెను కలుసుకుని డబ్బు చూపించాడు. లక్ష్మమ్మ డబ్బును చూసి చాలా సంతోషించింది.

"ఎలా సాధ్యం—యింత డబ్బు సంపాదించడం?" అందామె ఆశ్చర్యంగా.

"రెండు మార్గాలున్నాయి. ఒకటి ప్రమాదకరమైనది. దాని పేరు స్మగ్లింగ్. రెండవది ప్రమాదం లేనిది. దాని పేరు వ్యభిచారం. నేను మొదటిది చేస్తున్నాను..." అన్నాడు నారాయణ.

"వ్యభిచారంలో నువ్వు డబ్బెలా సంపాదించాలనుకున్నావో నాకు తెలియడంలేదు."

"చేతిలో నలుగురు అందమైన ఆడపిల్లలుంటే డబ్బున్నవాళ్ళకు సప్లయ్ చేసి లక్షలు గడించవచ్చు. ఈ వ్యాపారానికి నే నింకా ప్రయత్నించ లేదు. యెందుకంటే ఆరంభంలో చాకులాంటి పిల్ల కావాలి."

"చాకులాంటి పిల్ల అంటే?" అంది లక్ష్మమ్మ.

"నీకులాంటి పిల్ల..."

లక్ష్మమ్మ ఒక్క క్షణం తటపటాయించి "ఈ జీవితానికి సుఖాన్నిచ్చేది డబ్బు. అందుకోసం యేం చేసినా తప్పులేదు. లక్షలు సంపాదించడానికి నేను పనికివస్తానంటే నన్నుపయోగించుకో—" అంది.

నారాయణ తెల్లబోయి "నిజంగా అంటున్నావా నువ్వీ మాటలు..." అన్నాడు.

"నిజంగా నే అంటున్నాను."

"నేను నిన్ను పెళ్ళాడింది—నీతో డబ్బు సంపాదించడానికనుకున్నావా?" అన్నాడు నారాయణ.

"నేనేమీ పవిత్రురాలిని కాను. ఇప్పటికిద్దరయ్యారు. కొన్ని లక్షలు సంపాదించడానికి మరికొందరు అయినా ఫరవాలేదు. ఎటొచ్చీ విషయం రహస్యంగా ఉండాలి" అంది లక్ష్మమ్మ.

"నువ్వు నన్ను పరీక్షిస్తున్నావు—" అన్నాడు నారాయణ.

అది అబద్ధమని నారాయణకు తెలిసిపోయింది. అతని ఆశ్చర్యంలో ఒక నెలరోజుల్లో ఇరవై నాలుగు వేలు సంపాదించింది. ఈవిధమైన వ్యాపారానికి ఆమెవంటి ఆడది అరుదైన వరం అన్న పేరుకూడా వచ్చింది. అయిదారు నెలల్లోనే ఆమె మూడులక్షలవరకు సంపాదించింది.

అటు సౌఖ్యానికీ యిటు డబ్బుకూ ఈ పద్ధతి బాగుం దనిపించింది లక్ష్మమ్మకు. ఈవిధమైన జీవితం కొనసాగించడంకోసం ఆమె నారాయణతో వెళ్ళిపోవడానికి సిద్ధపడింది.

"నేను నీ స్మగ్లింగుకు పనికొస్తాను. నీ పద్ధతులు నాకు నచ్చాయి. మనమిద్దరం ఒకటైతే లక్షలకు లక్షలు గడిస్తూ హాయిగా గడపవచ్చు" అంది లక్ష్మమ్మ.

"కానీ నేనాశించినది అటువంటి జీవితం కాదు. కేవలం నీకోసం నేను అవినీతికి పాల్పడ్డాను. ఈ డబ్బు సంపాదించేక సాఫీ జీవితం గడుపుదామనుకున్నాను. నీతో అందరికిలాగే సంసారం చేయాలనుకొన్నాను. కానీ నువ్వు ఈ దేశంలో పుట్టవలసిన మనిషివి కాదు. భగవంతుడు నీకు అద్భుతమైన శరీరసౌష్టవాన్నిచ్చి—అందుకు తగ్గ మనసునే సృష్టించాడు. నీకూ నాకూ సంసారం సరి పడదు. ఇప్పటికి నాకు బుద్ధివచ్చింది. నిన్ను పూర్తిగా అర్థం చేసుకున్నాను" అన్నాడు నారాయణ.

లక్ష్మమ్మ అప్పటికి ఏమీ మాట్లాడలేదు. తను సంపా

దించిన డబ్బుతోపాటు_నారాయణ డబ్బు కూడా ఆమె దగ్గరనే ఉంది.

రెండురోజుల అనంతరం లక్ష్మమ్మకు అనుకోని ప్రమాదం వచ్చింది. నారాయణ లక్ష్మమ్మను సూర్యం అనే వ్యక్తిద్వారా రహస్య వ్యభిచారంలో ప్రవేశ పెట్టాడు. ఆ సూర్యం ఆమెకు తెలియకుండా చాలా ఫోటోలు తీశాడు. ఆ ఫోటోలు రహస్యంగా వుంచడానికి అతను రెండులక్షలు అడుగుతున్నాడు.

సూర్యం నుంచి ఇటువంటి ప్రమాదం అప్పటికే పరిమితం కాదనీ ముందుముందు కూడా అతను తనను జలగలా పీడించగలడనీ లక్ష్మమ్మ గ్రహించింది. రహస్య వ్యభిచారంలో యిప్పుడామెకు సూర్యంవంటి వాళ్ళ సాయం అవసరంలేదు. కానీ యిబ్బంది వచ్చిపడింది.

లక్ష్మమ్మ తన యిబ్బందిని నారాయణకు చెప్పింది. నారాయణ ఆవేశంగా సూర్యాన్ని కలుసుకున్నాడు. మాటలు పోట్లాటలోకి మారగా నారాయణ చేతిలో సూర్యం చచ్చాడు. నారాయణ పారిపోయి లక్ష్మమ్మ యింటికి వచ్చి జరిగింది చెప్పాడు.

"ఫోటోలు ఎక్కడ?"

"వాటిభయం నీకు లేదు. వాటిని సూర్యం యెక్కడ దాచాడో నాకు తెలుసు. అవి మూడోకంట పడే ప్రమాదం లేదు" అన్నాడు నారాయణ.

"ఇప్పుడు నేనేం చేయాలి?" అంది లక్ష్మమ్మ.

"నా డబ్బు నాకిచ్చేయ్. ఇక్కణ్ణించి వెళ్ళిపోతాను" అన్నాడు నారాయణ.

లక్ష్మమ్మ మంచిమాటలతో అతన్ని ఓ గదిలోకి తీసుకి వెళ్ళి గొళ్ళెంపెట్టి పోలీసుల్ని పిల్చుకువచ్చి తోచిన కట్టు కథ చెప్పింది. లక్ష్మమ్మ ఆధారంతో సూర్యంహత్య తేలి

పోయింది. నారాయణ హంతకుడుగా నిరూపించబడ్డాడు. నారాయణ నేరాన్ని ఒప్పుకున్నాడు, తప్పితే ఇంకేమీ చెప్పలేదు. దొంగ తమ యింట్లో డబ్బు వదిలిపెట్టినట్లు భర్తకు చెప్పి లక్షల ఆస్తిని అతనివశం చేసింది లక్ష్మమ్మ.

సరిగ్గా పదిహేను రోజుల తర్వాత నారాయణ జైలు నుంచి తప్పించుకున్నాడు. అతను లక్ష్మమ్మను కలుసుకుని "నా జీవితం నీ కారణంగా నాశనమైంది. నిన్ను చంపడం నాకిష్టంలేదు. ఎందుకంటే అది చాలా సామాన్యమైన శిక్ష. సూర్యం తీసిన ఫోటోలు నీ భర్తకు చూపించాను. ఏ ఆడదైనా అలా బరితెగిస్తే మగవాడికి సంతోషంగా ఉండవచ్చుగానీ ఆ ఆడది తన భార్య అయుండి-పరాయి మగవాడి మీదకు అలా బరితెగిస్తే సహించలేడు. ఆ అవమానమే నీకు సరిపడ్డ శిక్ష" అని వెళ్ళిపోయాడు.

తర్వాత అతను తనకు తానే పోలీసుల దగ్గరకు వెళ్ళి "ఒక చిన్నపని మిగిలిపోయిన కారణంగా జైలునుంచి పారిపోయాను. తప్పితే నాకు జైల్లో వుండడమే ఇష్టం" అని చెప్పి లొంగిపోయినట్లు తెలిసింది.

సాంబశివరావు ఫోటోలతోసహా భార్యవద్దకు వచ్చి "నాదనుకున్న నీ శరీరంతో ఇంత పచ్చిగా ఎంతోమంది ఆడుకున్నారని నాకు తెలియదు. అందుకు నిన్ను తప్పు పట్టలేను. లోపం నాదే అయివుండాలి. అందుకే నిన్ను ఏమీ అనను. నీ ఇష్టం వచ్చినట్లు నువ్వు జీవించు. ఈ రోజునుంచీ మనమిద్దరం స్నేహితులమే తప్పితే దంపతులం కాము" అన్నాడు.

ఆ రోజునుంచీ సాంబశివరావు తాగుడుకు అలవాటు పడ్డాడు. కొద్ది నెలల్లోనే అతను చంద్రావతిని వుంచుకున్నాడు.

"తప్పు చేసింది నేను. నా భర్త కాదు. నారాయణ నా భర్తను చంపడం అన్యాయం" అంది లక్ష్మమ్మ.

"అయితే కథంతా గుర్తుకు వచ్చిందన్నమాట" అని నవ్వి "యుద్ధాల్లో రాజులు పోరు. వారి పరివారమే చస్తుంది" అన్నాడు గోపి.

"ఇప్పుడు నేనే చేయాలి?" అంది లక్ష్మమ్మ.

"ఆ ఫోటోలు యింకా నారాయణ దగ్గర వున్నాయి" అన్నాడు గోపి.

"నేను వాటిని ఎప్పుడో చింపేశాను" అంది లక్ష్మమ్మ.

"కానీ నారాయణ దగ్గర యింకా చాలా కాపీలున్నాయి. నెగటివ్స్ కూడా వున్నాయి."

"ఉంటే?"

"అవి నీ కన్నకొడుకు చూస్తే?"

లక్ష్మమ్మ నిలువెల్లా వణికిపోయింది "వద్దు నువ్వేం చెబితే ఆ పని చేస్తాను"

"ఏమీ లేదు. నువ్వు నారాయణకు భార్యవు కావాలి. యిక్కడ యీ ఇంటి పెత్తనం నాకివ్వాలి" అన్నాడు గోపి.

"అంటే?"

"జైల్లో ఉన్నంతకాలమూ నారాయణ నిన్ను తలచుకుంటూనే ఉన్నాడు. తన కారణంగానే నువ్వు పాడయ్యావనీ, నీ బుద్ధి పెడదారులు తొక్కిందనీ, నీ జీవితం నరకప్రాయమైందనీ అనుకున్నాడు. యావజ్జీవ కారాగారశిక్ష పడినప్పటికీ సత్ప్రవర్తన కారణంగా అతను కొద్దికాలం క్రితమే జైలునుంచి విడుదలయ్యాడు. విడుదలైనప్పట్నించీ నిన్ను తనకు అప్పగించవలసిందని సాంబశివరావును కోరాడు. ఆ పనిమాత్రం చెయ్యనన్నాడు సాంబశివరావు.

అప్పుడు నారాయణ మొట్టమొదట నిన్ను తనే వివాహం చేసుకున్నట్లూ ఒక బిడ్డను కూడా కన్నట్లూ చెప్పాడు."

"అబద్ధం" అంది లక్ష్మమ్మ.

"అబద్ధంకాదు. ప్రాణంలేకుండా పుట్టిందని నువ్వనుకున్న బిడ్డను నేనే. హాస్పిటల్లో నర్సుకు డబ్బిచ్చి నారాయణ ఆ మార్పిడి చేయించాడు. మీ ఇద్దరి సంసారానికి నేనే సాక్షిని. నారాయణ చెప్పిన వివరాలు విని సాంబశివరావు నన్ను చూడగోరాడు. నన్ను చూసినప్పట్నించీ ఆయనకు మతిపోయింది. నారాయణ లక్ష్మమ్మను కోరేమాటయితే తను ఆత్మహత్య చేసుకుని నన్ను హంతకుడిని చేయగలనని బెదిరించాడాయన. ఆయన ఆత్మహత్య చేసుకోవడం నాన్నకు ఇష్టమే! అందుకే ఆయన్ను బాగా రెచ్చగొట్టాడు. ఆయన చివరివార్నింగ్ యిచ్చాడు. ఆ రోజునే నేను మీ యింటికి వచ్చి ఎలిబీ సంపాదించాను. సాంబశివరావు ఆత్మహత్య చేసుకున్నాడు. ఆయన అలా చేసుకుంటాడని తెలిసుండీ ఊరుకున్నందుకు నాన్న హంతకుడే అవుతాడు."

లక్ష్మమ్మ ఆశ్చర్యంగా గోపీని చూస్తూ "అయితే నువ్వు?" అంది.

"నీ కన్నకొడుకునని చెప్పుకునేందుకు సిగ్గుపడుతున్న వాణ్ని. వీరభద్రాన్ని కూడా అలా చేయగల సమర్ధుణ్ణి."

"ఇప్పుడేం చేస్తావ్?"

"నీకు నారాయణతో ఉండడం యిష్టమే అయిన పక్షంలో అన్ని వ్యవహారాలూ నేనే సెటిల్ చేసేస్తాను" అన్నాడు గోపీ.

"ఎలా?"

"సాంబశివరావుది ఆత్మహత్య. ఆ నిజం చంద్రావతికి తెలుసును. అది ఆమెచేత కక్కించడం సులభమే. సాంబ

శివరావు నపుంసకుడనీ నీ సంతానం అతని అనుమతితో నారాయణ కారణంగా కలిగిందనీ—నారాయణ నిన్ను భార్యగా పొందగోరితే సాంబశివరావు అతన్ని హత్య కేసులో యిరికించి జైలుకు పంపించాడనీ—జైలునుంచి నారాయణ తిరిగివచ్చేక నీకోసం ఒత్తిడి చేయగా యేం చేయాలో తెలియక ఆత్మహత్య చేసుకున్నాడనీ పోలీసుల్ని నమ్మిస్తాను.''

"మరి చంద్రావతి విషయం...''

"తను నపుంసకుడని ప్రపంచానికి తెలియకుండా ఉండడంకోసం చంద్రావతి నాయన ఉంచుకున్నాడని చంద్రావతిచేత నే చెప్పించగలను.''

"ఛీ...ఛీ...కన్నబిడ్డ ముందు ఎటువంటి సంభాషణ చేయాల్సి వస్తోంది—?'' అంది లక్ష్మమ్మ అప్రయత్నంగా.

"అలా బాధపడనక్కర్లేదు. విదేశాల్లో తల్లీకొడుకులు ఇలాగే మాట్లాడుతుంటారు. అందులో తప్పేమీ లేదు. నువ్వీ దేశంలో పుట్టవలసిన ఆడదానివికాదని నారాయణ అననే అన్నాడు'' అన్నాడు గోపీ.

"నారాయణ, నారాయణ అనకపోతే నాన్న అనలేవా?''

"నారాయణ అంటే పుణ్యం వస్తుంది. నాన్న అంటే పాపం వస్తుంది'' అన్నాడు గోపీ.

"ఈ దేశానికి తగని నా కడుపున మీలాంటి బిడ్డలు పుట్టడం అదృష్టమో, దురదృష్టమో...!'' అంది లక్ష్మమ్మ.

"ఇంతకూ నీ నిర్ణయం యేమిటి?'' అన్నాడు గోపీ.

"నేనింకా విధవను కాలేదు'' అంటూ లోపలకు నడిచింది లక్ష్మమ్మ.

—:ఐపోయింది:—